

Schiller Institut i Folketinget:

Den 28. januar havde Schiller Institut foretræde for Folketingets Europaudvalg om den faretruende krise for euroen og de europæiske banker.

Læs side 4

NAWAPA: projektoversigt

Verdens største infrastrukturprojekt, Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde, kan redde den amerikanske økonomi.

Læs side 6-7

Myten om atomaffald

Man forsøger nu at forhindre udbredelsen af kernekraft gennem at sprede en myte om farligt atomaffald, men hvis man genbruger kernekraftbrændslet i andre typer reaktorer, så er der intet affald, kun en ressource.

Læs side 11

Konference om store projekter

Schiller Institut afholder i april en konference om infrastrukturprojekter som NAWAPA, Transaqua, Kattegatbroen og et dansk magnetognet, og som vi skal bygge internationalt og i Danmark. Konferencen vil også diskutere, hvordan det er muligt at skabe finansiering til disse store projekter gennem skabelsen af nationale kreditter. Kontakt Schiller Institut allerede nu og få en invitation tilsendt. Læs mere: www.schillerinstitut.dk/drupal/konference.

AMAGERBANK-SKANDALEN ANGELIDES KOMMISSION NU

For blot tre måneder siden besluttede Økonomiministeriet, Finanstilsynet og statens skraldespandselskab Finansiell Stabilitet, at hvis bare Amagerbanken kunne skaffe 750 mio. kr. i ekstra aktiekapital, så var banken i så fin form, at den kunne få en statsgaranti på 13,5 mia. kr. I dag er Amagerbanken bankerot med et forventet samlet tab på 15 mia. kr., af hvilke staten står til at tabe 6,8 mia. Det er en uhyggelig skandale og bekræfter, at der tilsyneladende ingen er i den danske regering, økonomiministeriet, Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet, der har den fornødne økonomiske kompetence – og personlige moral og ansvarsfølelse over for deres fædreland – som deres embede kræver.

Det viser klart, at vi i Danmark behøver en finansiel undersøgelseskommission i lighed med den amerikanske Angelides-kommission, der kan afdække og dokumentere den dybe inkompetence politikerne, finansverdenen og de offentlige myndigheder har udvist i håndteringen af de seneste års finanskriser.

Læs side 2-3

LAROUCHE HAVDE RET: GLASS-STEAGALL FOR HELE VERDEN

»Siden begyndelsen af 2011 har verden som helhed været fanget i accelererende rater af prisinflation i et mønster, der allerede nu kan sammenlignes med hyperinflations-eksplosionen i Weimar-Tyskland i 1923. En verdensomspændende spredning af en sammenbrudskrise, som nu accelererer. Kun vores USA, hvis det kom til fornuft, kunne stoppe dette sammenbrud fra at lede til en faretruende »ny mørk tidsalder«, der omfatter hele planeten. Kort sagt: Enten bliver Glass/

Steagall-loven fra 1933 genindført nu, uden at forandre noget i forhold til originalen, eller også er vores USA dømt til undergang. Faktisk ville hele planeten blive bragt til fald i den samme proces – på kædereaktionslignende vis. Ingen anden handling end en umiddelbar genindførelse af Glass/Steagall-loven fra 1933, i en uforandret form, vil gøre det muligt for vores republik at besejre krisen i den kommende tid.«

Læs side 5-10

EGYPTENS STJERNESTUND

I denne uge fornemmede verden historiens vingesus, da den egyptiske befolknings massive deltagelse i demonstrationer imod præsident Hosni Mubarak, fik militæret til at gribe ind på folkets side, og overtale Mubarak til at gå af. Mange fik en følelse de har længtes efter, siden den østtyske befolkning væltede Berlinmuren i 1989 og skabte en ny verdenspolitisk realitet.

I Egypten og resten af den arabiske verden, der nu er opflammet af frihedens ånd, er det det britisk-kontrollerede internationale monetære system, bl.a. i form af Den Internationale Valutafond, IMF, der er den virkelige forhadte hånd bag de forskellige regimer.

Læs side 3

PASSIV DØDSHJÆLP: Sådan begyndte nazisterne!

Skandalen om døds-koderne på Herlev Hospital, og en række andre danske sygehuse, viser, at Danmark allerede befinder sig på et skråplan, hvor man accepterer, at der er liv, der »ikke er værd at leve«. Det var begyndelsen på det, der blev det frygtelige folkemord i Tyskland under nazitiden.

Det filosofiske princip, som førte til uhyrlighederne, var »rationel

nyttefilosofi«, en hegeliansk idé der gjorde, at stadig stigende dele af befolkningen blev behandlet som dyr og udset til at blive slået, fordi de opbrugte for mange af samfundets ressourcer, eller på anden vis var uønskede.

Læs side 11

www.schillerinstitut.dk 35 43 00 33 si@schillerinstitut.dk

AMAGERBANKSKANDALEN: NEDSÆT EN DANSK ANGELIDES-KOMMISSION

I en udtalelse den 13. februar 2011 krævede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark og valgalliancen Schiller Instituttets Venner, at der laves en dansk Angelides-kommission til at afsløre, hvad der er gået galt siden vi blev så hårdt **ramt af finanskrisen**, og hvorfor man hverken havde forudset den eller gjort noget for at forhindre den. Samtidigt anviser de en vej for Danmark ud af det **globale finanssammenbrud**, der stadig ikke er overstået.

For blot tre måneder siden besluttede Økonomiministeriet, Finanstilsynet og statens skraldespandsselskab Finansiell Stabilitet, at hvis bare Amagerbanken kunne skaffe 750 mio. kr. i ekstra aktiekapital, så var banken i så fin form, at den kunne få en statsgaranti på 13,5 mia. kr. I dag er Amagerbanken bankerot med et forventet samlet tab på 15 mia. kr., af hvilke staten står til at tabe 6,8 mia. Det er en uhørt skandale og bekræfter, at der tilsyneladende ingen er i den danske regering, i økonomiministeriet, i Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet, der har den fornødne økonomiske kompetence – og personlige moral og ansvarsfølelse over for deres fædreland – som deres embede kræver. *Det viser klart, at vi i Danmark behøver en finansiell undersøgelseskommission i lighed med den amerikanske Angelides-kommission, der kan afdække og dokumentere den dybe inkompetence politikerne, finansverdenen*

Men allerede for flere år siden var disse ejendomsspekulanter, og dermed også Amagerbanken, egentlig bankerot. Det skjulte man, gennem fortsat at bogføre de tilgodehavender man havde (såkaldte værdier) til en falsk høj værdi, selv om de aldrig ville kunne indbringe det i fri handel. På den måde kunne man skjule sin insolvens for folk, der ikke ønskede at finde sandheden. Enhver, der derimod ville have lavet en kritisk gennemgang af bankens bøger, ville ikke kunne undgå at se problemerne. Hvorfor var der så ikke embedsmænd, der gjorde oprør imod økonomiministerens beslutning om, at man skulle vende det blinde øje til, og yde en lånegaranti på 13,5 mia. kr. til banken? Det er ikke nok at komme med spage indsigelser i de lukkede gemakker, når det drejer sig om statens penge og befolkningens ve og vel. Så må man udvise civil courage og hellere ofre sin fine karriere end sætte sin personlige moral og nationens velfærd på spil.

bankfolk eller økonomer, der forklarer, at krisen er ovre, og nu skal folk være friske, og atter begynde at låne penge til aktiespekulation og forbrug.

Men krisen er ikke forbi. Den lider under en finansiell-økonomisk sammenbrudsproces, der har været i gang i tre årtier. Den fysiske økonomi ligger stadig underdrejet rundt om i verden, på trods af, at centralbankerne bliver ved med at pumpe enorme mængder penge ud til finansverdenen. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche har derfor advaret om, at man er ved at sætte samme proces i gang, som da hyperinflationen eksploderede i Weimar-Tyskland i 1933, men denne gang på global skala.

Egypten: de sociale eksplosioner

Denne eksplosive cocktail af en kollapsende fysisk økonomi, med arbejdsløshed og armod til følge, og hyperinflation i priserne på forbrugsvarer, er allerede blevet en dramatisk politisk faktor i verden.

skæringer i Portugal og Spanien. Og hvad med de unge i Frankrig, Tyskland og Italien? Eller hvad med befolkningen i USA? Og hvor længe vil vi i Danmark finde os i fortsatte nedskæringer, når de i virkeligheden skader økonomien mere end de gavner?

Lyndon LaRouche har pointeret, at det er hele det globale finanssystem, den er gal med. Det er kun et spørgsmål om, hvornår der kommer en konkret anledning, en liden tue, der kan vælte det store læs. Det kan ske når som helst her i 2011, og der er en god chance for, at den udløsende krise vil finde sted i Europa. LaRouche har advaret om, at hvis ikke USA genindfører Glass/Steagall og drastisk skifter økonomisk politik, så går man bankerot når læsset vælter, og så vil USA, Europa og resten af verden gå ind i en ny mørk tidsalder (se side 5).

Schiller Instituttet advarede

Det burde ikke overraske nogen, at det står så galt til. Det har Schiller Instituttet dokumenteret og advaret om igen og igen, senest ved et foretræde for Folketingets Europaudvalg den 28. januar 2011 (se side 3), hvor Schiller Instituttet tog konklusionen op fra Den amerikanske Kongres' Angelides-rapport, der påviser den almene inkompetence, der førte til finanskrisen i 2008, og den efterfølgende inkompetente håndtering af krisen med fejlslagne hjælpepakker.

Rapporten viser, hvorledes krisen var et resultat af 30 års politiske forandringer, hvor man har fjernet offentlig kontrol, og har ladet banker og andre aktører på finansmarkedet engagere sig i stadig vildere projekter i jagten på hurtig profit. Rapporten fremhævede særligt ophævelsen af Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933, og det, at man tillod stadig større brug af derivater (se artikel om Angelides-rapporten), som to meget afgørende fejltagelser, der var med til at skabe krisen. Og rapporten gjorde klart, at den måde man indtil nu har håndteret krisen på, ikke har fjernet muligheden for, at den snart kommer tilbage.

Som vi gentagne gange har opfordret Folketinget til, må vi derfor efter en dansk undersøgelseskommission af, hvordan det kunne gå så galt, omgående indføre en Glass/Steagall-lignende lovgivning, der ville kunne forsvare Danmark imod det kommende finansielle stormvejr, noget som ikke kan lade sig

gøre med de vedtagne, men inkompetente bankpakker. Vi skal ikke gribe ind for at redde status quo i finansverdenen, gennem at staten overtager bankernes og finansverdenens spillegæld, men tværtimod med en Glass/Steagall-banklovgivning gå ind og rydde op i bankerne, der i princippet alle kan vise sig at være ligeså bankerotte som Amagerbanken. Vi kan så afskrive spillegælden og lade bankerne fortsætte med den del af deres aktiviteter, der er legitime og til gavn for samfundet og det almene vel.

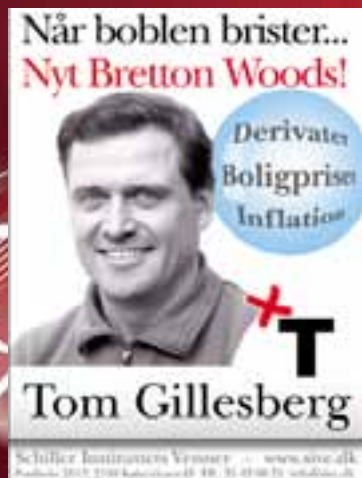
Samtidig skal vi bygge et fundament, der kan sikre en stigende velfærd i hele det danske samfund i mange generationer fremover. Det kan ikke ske ved Lars Løkke Rasmussens nedskæringsøvelser, som han har kopieret fra den britisk iscenesatte politik som Obama, Cameron og EU fører. Halveringen af dagpengeperioden, sækelse af børnebidraget og nu fjernelse af efterlønnen er blot de første skridt på en vej, der ikke vil gøre Danmark økonomiske stærkere, men som blot vil skulle efterfølges af langt flere stadig dybere nedskæringer, som vi ser det i stadig flere europæiske lande: Fjernelse af offentlige ydelser, beskæring af de offentlige lønninger og pensioner, øget brugerbetaling, og endelig rationering af den læge- og hospitalshjælp, der er tilgængelig for patienterne, med et stigende pres på at reducere udgifterne gennem at presse folk til at acceptere passiv og aktiv dødshjælp. Så kan man fjerne de patienter, som man mener, er for behandlingskrævende og dermed omkostningstunge. Det morads, som Tyskland under Hitler kom ud i (se side 11).

Investeringer – ikke nedskæringer

Hvor usympatisk og upopulær denne kurs, som den danske regering allerede har slået ind på, end måtte være, så er det værste af det hele, at den slet ikke fungerer, og aldrig kan fungere. Jo flere nedskæringer man laver, jo fattigere bliver det samfund, der skal skæres fra i næste omgang. Man har glemt, at det afgørende ikke blot er at reducere udgifterne, men at øge indtægterne gennem at øge de samfundsgavnige og produktive dele af økonomien. Det gøres ikke med nedskæringer, men gennem velgennemtænkte, langsigtede fysisk-økonomiske investeringer, der øger

fortsættes side 10

Schiller Instituttets Venners valgkampagner 2005 2007 2009

og de offentlige myndigheder har udvist i håndteringen af de seneste års finanskriser.

At Amagerbanken længe har været en økonomisk mærket bank, er der ingen, der har været i tvivl om. Banken havde ligesom Roskilde Bank og en del andre pengeinstitutter travlt med at få lånt så mange penge ud som muligt, så man hurtigere kunne tjene penge og fremvise imponerende vækstrater. Dermed ophørte man med at være en normal sund og fornuftig bank, der grundigt ville undersøge, hvad man låner ud til. I stedet tog man som en anden spekulant stadig større chancer i jagten på hurtig profit. Derfor kom banken til at sidde med en lang række kæmpe udlån til smarte finansielle spekulanter på ejendomsmarkedet, der i takt med, at boblen på ejendomsmarkedet kollapsede, ikke kunne betale deres lån tilbage. Da en ny bankledelse sørgede for at undersøge kundernes kreditværdighed lidt bedre, måtte man bogføre tab for over tre mia. kr., og banken blev erklæret bankerot.

Ikke kun Amagerbanken

Desværre er det ikke kun Amagerbanken, der har bogførte værdier, der er ganske værdiløse. Finanstilsynet har advaret om, at der vil komme flere danske bankkrak, og en stor del af de danske banker, inklusive de største som Danske Bank og Nordea, er blevet undermineret ved en transformationsproces gennem de seneste mange år, fra at yde klassisk bankvirksomhed til at tjene hurtige penge på spekulation. De to nævnes nu internationalt, som nogle af de udvalgte kandidater, der kan sætte en større international bankkrise i gang.

Men mens det således er tid til at se den ubehagelige skrift på væggen, vender statsministeren det blinde øje til. Han mener ligesom Obama, at han har løst krisen gennem at pumpe ekstra penge ud til forbrug og har reddet bankerne med bankpakkerne. Nu, siger han, er vi igennem det værste, og vi skal så bare lige svinge sparekniven flittigt for at spare det ind igen, som det kostede at løse problemerne. Det er da heller ikke svært at finde nogle

Først brød det styrende regime i Tunesien sammen, og nu er Mubarak netop gået af som egyptisk præsident. Hvad gjorde Mubarak galt? Han gennemførte til punkt og prikke de økonomiske råd og krav, som Den Internationale Valutafond og hans venner i den vestlige verden krævede af ham, med det resultat, at forhåbningerne om økonomisk udvikling og en lysende fremtid for hele befolkningen blev erstattet af 30 års nedskæringer, privatiseringer etc., der har medført stadig større fattigdom for en stor del af befolkningen sammen med en arbejdsløshed på 30 procent. Det var det, der fik den egyptiske befolkning, frem for alt de unge uden udsigt til et job og en fremtid, til at gå på gaden og kræve Mubaraks afgang.

De politiske ledere i hele den arabiske verden bærer ved tanken om, hvilken der mon er den næste regering til at falde, men det politiske oprør slutter ikke der. Befolkningen i Irland og Grækenland er allerede i stigende grad på barrikaderne, og de vil snart få følge af protester imod de drakoniske ned-

Schiller Instituttets kampagneavis nr. 12, vinter 2011

Udgivet af Schiller Instituttet.
Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk
Århus: 28 51 87 50 og 60 16 40 96

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.
Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Janus Kramer Møller, Feride Istogu Gillesberg, Percy Rosell, Anne Stjernstrøm, Hans Schultz.

Tryk: Dansk AvisTryk.
Oplag: 60.000 eksemplarer.

ISSN: 1902-5351

CHOKERENDE ANGELIDES-RAPPORT

Den kommission, Den amerikanske Kongres nedsatte for at undersøge, hvad der forårsagede finanskrisen i 2007-2008, er barslet med en chokerende rapport, der viser at **Lyndon LaRouche havde frygtelig ret**, om den rystende inkompetence folk på de ledende poster i USA har udvist. Rapporten, der allerede er en bestseller, vil måske bane vejen for en Glass/Steagall-lov og en helt **ny amerikansk økonomisk politik**. Læs hele rapporten på engelsk på: www.fcic.gov. Følg med på www.larouchepac.com.

Den 27. januar 2011 offentliggjorde »The Federal Financial Inquiry Commission«, Den Nationale Finansundersøgelseskommission, som Den amerikanske Kongres nedsatte i 2009 for at finde ud af, hvad der forårsagede den amerikanske finanskrisen i 2007-2008, sin over 500-siders lange rapport. Den såkaldte Angelides-rapport, der har fået sit tilnavn efter kommissionens formand Philip Angelides, fortalte sandheden om de seneste fyre års politiske beslutninger, der har resulteret i et bankerot amerikansk finanssystem og at USA's økonomi, i dag ligger i ruiner.

For folk, der har fulgt med i Lyndon LaRouches og Schiller Institutts arbejde, er konklusionerne og kronologien i rapporten ingen overraskelse. Faktisk er Angelides-rapportens beretning og analyse en parallel til udtalelser af Lyndon LaRouche selv, der som den eneste både har forudsagt udviklingen hen imod den nuværende finansøkonomiske sammenbrudskrise og har fremlagt de politiske alternativer, som, ved enhver given anledning, indtil videre er blevet afvist af de ledende finansielle »eksperter« og autoriteter. Resultatet har været en total katastrofe.

Angelides-rapportens afsluttende konklusion er fældende i sin korthed: »Mere end tredive års afreguleringer og forladen sig på finansinstitutionernes selvregulering, som den tidligere chef for Federal Reserve Alan Greenspan og andre var fortalere for, som successive regeringer og Kongressen støttede, og som den magtfulde finanssektor ved enhver lejlighed pressede på for at få gennemført, havde bortskrælet alle sikkerhedsforanstaltninger, der kunne have været med til at afbøde katastrofen.

Disse metoder havde skabt manglende kontrol med vigtige områder, hvor der stod billioner af dollars på spil, så som et skyggebanksystem og et marked med OTC-derivater [»Derivater« der ikke bliver bogført, og derfor i høj grad er uden for kontrol. »Derivater« er såkaldte afledte finansinstrumenter, der ikke har direkte del i fysiske varer, men bruges som en

forsikringspolice eller en spillekontrakt, hvor man tjener eller taber penge baseret på den fremtidige værdi af forskellige papirer –red.]. Hertil kom, at regeringen tillod finansselskaberne selv at vælge, hvem der skulle være tilsynsførende i det, der skulle blive »kapløbet om den svageste supervisor«...»

»Belønningssystemerne – som var blevet designet i et miljø af billige penge, intens konkurrence, og svage reguleringer – belønnede alt for ofte den hurtige aftale, den kortsigtede gevinst – uden i tilstrækkelig grad at tænke på de langsigtede konsekvenser.«

Men Angelides-kommissionen advarer dog også om, at man intet har gjort for at rette op på de ting, der skabte krisen, og at den derfor hurtigt kan vende tilbage igen: »Vort finanssystem er på mange måder stadig uforandret i forhold til perioden umiddelbart før krisen brød ud. Ja, faktisk ligger den amerikanske finanssektor her i kølvandet på krisen mere koncentreret i hænderne på nogle få, store systemisk betydningsfulde institutioner, end nogensinde før.«

Rapporten konkluderer, »at denne finansielle krise kunne have været forhindret. Krisen var resultatet af menneskelige handlinger og mangel på samme, ikke fordi Moder Natur eller computermodellerne var gået amok. Finanskapitajnerne og de offentlige forvaltere af vores finanssystem overhørte advarsler og svigtede gennem ikke at sætte spørgsmålstegn ved, forstå, og håndtere de stigende risici i et system, som er af afgørende betydning for, hvordan den amerikanske offentlighed har det.«

Angelides-kommissionen, der kun fik til opgave at undersøge årsagen til krisen, og ikke, hvad der skal gøres for at forhindre, at det sker igen, slutter dog af med en direkte opfordring til læserne, om at sørge for dramatiske forandringer i måden, finansverdenen fungerer på, og den alment accepterede tankegang, der førte til krisen i det hele taget: »Den største tragedie ville

være at acceptere det omkvæd, at ingen havde kunnet forudsige dette, og at man derfor ikke havde kunnet gøre noget for at forhindre det. Hvis vi accepterer dette synspunkt, vil det ske igen.«

Ophævelsen af Glass/Steagall

I sin konklusion af, hvor ansvaret ligger for finanskollapset i 2007-2008, lægger kommissionen afgørende vægt på afregulering af banksektoren og især på udhulningen og tilbagekaldelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov.

I anden dels kapitel 2 berettes der under overskriften »Scenen gøres klar«, om fremkomsten af det, de kalder et »skyggebanksystem« bestående af investeringsbanker, investeringsforeninger og hurtige penge,

som

i takt med, at skyggebanksystemet voksede i 1970'erne og 1980'erne, argumenterede de kommercielle banker for, at de havde haft spændetrøje på siden Glass/Steagall-lovens indførelse, hvilket lagde strenge restriktioner på deres deltagelse i de mere spekulative værdipapirmarkeder.

Rapporten dokumenterer de trinvis bestræbelser hen imod afregulering i 1980'erne og 1990'erne – alt sammen begrundet i argumentet for ubegrænset konkurrence og »nye opfindelser«, sådan som det typisk lyder i Federalbankchefen Alan Greenspans argument om, at »de uhindrede markeder skaber en grad af rigdom, der afføder en mere civiliseret eksistens«.

»Fra 1987«, fastslår rapporten, »imødekom Federal Reserve en stribe anmodninger fra banker om tilladelse til at gå ind i bankaktiviteter, der ifølge Glass/Steagall-loven var forbudt«. Udviklingen hen imod ophævelse af de regulativer, der begrænsede banker med indskudskonti i at deltage i aktiviteter på kapitalmarkederne, fortsatte. »I 1991 udgav Finansministeriet en indgående undersøgelse, der anbefalede fjernelsen af de gamle begrænsende regelsæt for banker, heri inkluderet fjernelse af alle geografiske restriktioner for bankvirksomhed og en tilbagekaldelse af Glass/Steagall-loven.«

Rapportens kapitel 4 fortæller så om begivenhederne i 1990'erne, hvor det parallelle bankvæsen blomstrede, hvor kommercielle banker i stigende grad opførte sig som investeringsbanker, og hvor de største banker lagde pres på de tilsynsførende, delstaternes lovgivende myndigheder samt på Kongressen, for at fjerne stort set alle tilbageværende regulativer, i særdeleshed vedrørende adskillelse af kommercielle banker fra aktiehandlere og forsikringsselskaber. I 1998 forcerede Citicorp spørgsmålet om Glass/Steagall-lovens tilbagekaldelse ved at fusionere med forsikringsselskabet Travelers og danne Citigroup; året efter vedtog kongressen, nok så fejligt, Gramm-Leach-Bliley-loven, der

ophævede de fleste af de resterende Glass/Steagall restriktioner. FCIC bringer i sin rapport et citat fra The New York Times, om at Citigroups Sandy Weill hængte en mindeplade op på sit kontor med sit portræt med undertitlen: »Glass/Steagalls Banemand«.

Efter Angelides-rapporten

Selv om kommissionen ikke siger det åbent, så ved alle i amerikansk politik, at det er Lyndon LaRouche og hans bevægelse, der igennem snart fem årtier har været den primære stemme, som har advaret imod alle de afreguleringer man foretog, som f.eks. afskaffelsen af Glass/Steagall-loven og tilslutningen til derivater, og forudså, hvordan det ville føre til et sammenbrud af hele systemet.

Med Angelides-rapporten er der kommet et stærkt politisk våben for at få genindført Glass/Steagall-loven, der kan genetablere en form for orden og kontrol på de amerikanske finansmarkeder. Det ville betyde den umiddelbare afskaffelse af størstedelen af det gigantiske derivatmarked, som rapporten beskædenter sætter til 673 billioner dollars (i dag er det nok et par billiarder dollars, noget der skal måles i millioner af milliarder af dollars), og en gennemgående oprensning af bøgerne i de amerikanske banker, der ville fjerne enorme fiktive værdier. Det ville også betyde en annullering af omkring 7.000 mia. dollars af den amerikanske statsgæld, der blev pumpet ind i finansverdenen i form af hjælpepakker og garantier givet på falske præmisser. Dermed vil USA få mulighed for at udstede national kredit, til at genopbygge sin økonomi.

Og er Glass/Steagall først genindført i USA, så er døren åbnet for en lignende reorganisering i andre af verdens lande, og en reorganisering af hele det globale finanssystem. I mellemtiden vil borgere verden rundt, inklusive i Danmark, kræve at få sin egen Angelides-kommission, en kommission der kan afdække, hvordan deres egen regering og institutioner har håndteret krisen. I Danmarks tilfælde afslører Amerigbankens konkurs, at der vil være rigtigt meget at undersøge.

bliver dant til det kommercielle bankvæsen. Kapitlet viser, hvorledes afreguleringen tillod skyggebanksystemet at vokse og overskygge de regulerede banker indtil et punkt, hvor disse til sidst kollapsede i 2007-2008.

Som det afgørende punkt nævner rapporten Glass/Steagall-loven fra 1933, der etablerede FDIC, USA's nationale indskudsgarantiordning, hvis formål var at beskytte indskyderne imod tab på indlån, foregribe panik i banksektoren, og gennem at adskille normal kommerciel bankvirksomhed fra investeringsbanker, forhindre farlig spekulation i normale banker. Men

Egyptens stjernestund: Et nyt 1989

I denne uge fornemmede verden historiens vingesus, da den egyptiske befolknings massive deltagelse i demonstrationer imod præsident Hosni Mubarak, fik militæret til at gribe ind på folkets side, og overtale Mubarak til at gå af. Mange fik en følelse de har længtes efter, siden den østtyske befolkning veltede Berlinmuren i 1989 og skabte en ny verdenspolitisk realitet.

I 1989 var det det forhadte sovjetiske system, som i årtier havde trukket i trådene og styret marionetterne i den østtyske ledelse, man gjorde oprør imod. Det førte to år senere til selve Sovjetunionens

opløsning. I Egypten og resten af den arabiske verden, der nu er opflammet af frihedens ånd, er det det britiskkontrollerede internationale monetære system, bl.a. i form af Den Internationale Valutafond, IMF, der er den virkelige forhadte hånd bag de forskellige regimer.

Siden 1982 er alle de smukke planer for Egyptens fremtid krakeleret, fordi Mubarak slavisk fulgte de krav om nedskæringer, privatiseringer, indførsel af frihandel, devaluering af valutaen, udskydelse af infrastrukturprojekter og manglende økonomisk udvikling, som den vestlige verden dikterede gennem

IMF. Det har skabt en situation, hvor unge egyptere så lige så lidt håb for deres fremtid i 2011, som unge østtyskere gjorde det i 1989.

Nyordningen i Egypten er ingen garanti for bedre tider, for den kan, præcis som stjernestunden i 1989, let blive tabt på gulvet. Men det er en ny historisk chance, og denne gang må den ikke gå tabt. Europa må være med til at sikre økonomisk opbygning i ikke bare Egypten men hele Nordafrika, bl.a. med store vandprojekter som Transaqua, der kan tilvejebringe store mængder ferskvand til Chadsøen, og andre projekter, der dramatisk kan

øge mængden af kunstvand, og dermed den mulige fødevarerproduktion. Sammen med infrastrukturbygning og videnskabeligt og teknologisk fremskridt, kan det give befolkningen en fremtid i deres eget land, så de ikke risikerer livet gennem at forsøge at flygte til EU med den første og bedste plimsoller.

Mubaraks fald er heller ikke blot en lokal egyptisk affære. Den er et tegn på den globale sammenbrudsproces i hele det britisk kontrollerede internationale monetære system, som har spillet fallit, og nu må erstattes af noget bedre. Der

er mange andre marionetregninger i den arabiske verden, der står for fald, men det slutter ikke der. Den samme forhadte økonomiske politik lider stadig flere europæiske befolkninger under, i form af drakoniske nedskæringer gennemtvunget af det finansielle system og dets lakajer i EU-bureaukratiet. Det samme er tilfældet i USA.

Regeringer i alle dele af verden, der bliver ved med at følge den britiske nedskæringspolitik, kan, ligesom Mubarak-regimet og det internationale finansielle system, kollapse hurtigere end man ville drømme om. (-tg)

Lad os opgive den dødsdømte euro:

DEN GLOBALE HYPERINFLATION KAN STOPPES MED GLASS-STEAGALL!

Den 28. januar havde Schiller Instituttet foretræde for Folketingets Europaudvalg om den faretruende krise for euroen og de europæiske banker. Formand Tom Gillesberg holdt følgende tale. Foretrædet kan også ses på www.ft.dk/webtv/video/20101/euu/17.aspx.

Netop nu forsøger EU desperat at tvinge sine medlemslande, inklusive Danmark, til at yde stadig større gigantiske bidrag og lån til nødstedte banker og eurolande i et desperat forsøg på at redde den dødsdømte euro. Denne trafik må stoppes omgående. Den er i gang med at skabe en hyperinflationsproces værre end den man så i Weimar-Tyskland i 1923. Vi må ikke længere ligge under for de alment accepterede vrangforestillinger og inkompetente dogmer, der har overtaget den finansielle politik i løbet af de seneste tre årtier. Vi må indføre en Glass/Steagall-lovgivning og bringe finansverdenen under kontrol af suveræne nationalstater.

Nødvendigheden af dette må være klar for alle, efter at Angelides-kommissionen, der blev nedsat af Den amerikanske Kongres i maj 2009, for at kaste lys over, hvad der egentlig gik galt i forbindelse med finanskrisen, i går offentliggjorde sin rapport. Den konkluderede, at "krisen var et resultat af menneskelige handlinger eller mangel på handlinger, den var ikke et naturfænomen eller et resultat af løbske computermodeller". Krisen skyldtes, ifølge rapporten, en ændring af værdinormerne i den finansielle og politiske verden igennem de seneste tre årtier, hvor man afregulerede og fjernede den offentlige kontrol - frem for alt ophævelsen af Glass/Steagall-banklovgivningen i 1999 og en lovgivning i år 2000, der tillod billioner af dollars i derivater.

Ifølge rapporten har de største økonomiske autoriteter i USA's centralbank, finansverdenen og den amerikanske regering udvist en total mangel på forståelse af den økonomiske proces. Det resulterede i krisen og den håbløst inkompetente håndtering af den. Man slutter med konklusionen: "Den største tragedie ville være at acceptere det omkvæd, at ingen havde kunnet forudsige dette, og at man derfor ikke havde kunnet gøre noget for at forhindre det (...). Hvis vi accepterer dette synspunkt, vil det ske igen".

Men som vi har set det i Danmark og EU, er det desværre ikke kun i USA, at man på inkompetent vis smed tusinder af milliarder af dollars ud som en redningskrans til finansverdenen, mens den almindelige økonomi fik lov til at forfalde. Den samme politik har man fulgt

her. Da det igangværende sammenbrud af det internationale finanssystem accelererede i 2008 med en tillidskrise over for verdens banker, gik Den europæiske Centralbank sammen med Federal Reserve i spidsen, bistået af de forskellige landes regeringer, for at give akut førstehjælp og masser af likviditet til både bankerne og finansmarkederne. Landene blev forgældede gennem udstedelsen af gigantiske finansielle hjælpepakker, som i stedet for at løse problemet blot gjorde problemerne større. Finansverdenen fik endnu flere penge at spekulere med, og vi ser nu en drastisk stigning i inflationen og priserne på specielt råstoffer og fødevarer, noget der igen her i 2011 har skabt en global fødevarerkrise, som både fører til sult, nød og politiske omvæltninger, som vi netop nu ser det i Nordafrika. Samtidigt har vi fået en statsgældskrise og en eurokrise i EU.

Nye euro-hjælpepakker

Finansverdenen med centrum i City of London og Inter Alpha-bankgruppen fik gennemtrumfet nødløsninger i strid med Lissabon-traktaten, der skulle skabe et finansielt sikkerhedsnet under først Grækenland, så en ny hjælpepakke til Irland, og om kort tid til Portugal. Men ingen i finansverdenen kan dog forestille sig, hvordan man med den nuværende struktur i EU vil være i stand til at skaffe pengene til at redde det langt større Spanien. Det vil kræve, at de mere kreditværdige lande, som f.eks. Tyskland og Danmark, accepterer at yde endnu større ofre på euroens alter.

Det er dog vigtigt at slå fast, at denne EU-politik ikke er en hjælp til de udsatte lande eller deres befolkninger. Tværtimod. Hjælpen går til at forhindre udenlandske banker og investorer i at lide tab, mens prisen for hjælpen skal betales af befolkningerne gennem drakoniske nedskæringer. Det er derfor ikke med befolkningens gode vilje, at Grækenland og Irland tager imod denne hjælp. Det sker på udemokratisk vis gennem et diktat fra EU til landenes regeringer, der så gennemtvinger det med hård hånd. Nedskæringspolitikken vil drastisk øge dødeligheden i befolkningerne. Demokratiske nationer kan hurtigt blive forvandlet til kaos og borger-

krigs-lignende tilstande - med efterfølgende åbenlys fascisme.

Men selv de umenneskelige nedskæringer man kræver, vil ikke i sig selv redde euroen. Derfor må man enten tvinge de europæiske befolkninger til ubetinget at underkaste sig det finansielle diktat fra EU, dannelsen af et EU-imperium med de enkelte lande som impotente vasalstater, eller man må acceptere euroens opløsning. Den diskussion er allerede i fuld gang i Tyskland, hvor der er stor folkelig opbakning til at bryde ud af euroen og vende tilbage til D-marken. En opløsning af EU-imperiet, og en tilbagevenden til et samarbejde mellem suveræne nationer, vil åbne døren for det alternativ, som Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har fremlagt.

Først bør man gennemføre Glass/Steagall-lignende banklove, der gør det muligt at skelne mellem skidt og kanel i finansverdenen. Banker skal vælge om de vil være normale forretningsbanker, med staten som garant, eller investeringsbanker, der får lov til at sejle deres egen sø. Vitale bankfunktioner, som normal ind- og udlånsvirksomhed, beskyttes og kan fortsætte, mens al spillegælden, alle de enorme spekulative gevinster, derivater og andre finurlige finansinstrumenter, afskrives. Samtidig skabes der nationale kreditter til økonomisk opbygning, i lighed med, hvad Alexander Hamilton som USA's første finansminister gjorde, da han skabte USA's første nationalbank.

Penge er ikke bare penge. Der er dårlig gæld og der er god gæld. Den dårlige gæld er den spillegæld, der netop nu tynger verden. Den gode gæld er den kredit, vi fremover vil skabe til investeringer i den fysiske økonomi, som f.eks. en Kattegatbro, et magnettognet, sundhed og uddannelse. Investeringer, der sikrer en stigende produktivitet og værdiskabelse i den fremtidige økonomi. Kun sådanne investeringer i fremtidens fysiske økonomi, ikke nedskæringer i velfærdstaten, kan få os ud af krisen. Der må også være et samarbejde om internationale projekter, der øger menneskeheden evne til at være flere mennesker med en højere levestandard, som NAWAPA-projektet, det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde, det største byggeprojekt i menneskets historie, der

vil transformere hele Nordamerika, Transaqua-projektet, der vil føre vand til Chadsøen og gøre en hel del af Afrika grøn, en tunnel under Beringstrædet og et globalt infrastrukturnetværk til gavn for hele jordens befolkning.

National suverænitet

Men alt dette kan kun ske, hvis vi tager magten over den finansielle og økonomiske politik ud af hænderne på de supranationale institutioner og finansmarkederne, og giver den tilbage til folkevalgte regeringer, der kæmper for det almene vel. Globaliseringen har ikke gjort verdens befolkninger rigere, men har smadret de nationale reguleringer og den kontrol, som i efterkrigstiden gjorde det muligt at sikre en varig velfærdsstigning for hele befolkningen gennem nationale investeringer baseret på videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Kun en tilbagevenden til national suverænitet, og et samarbejde mellem suveræne nationer til fælles fordel, baseret på principperne fra den Vestfalske Fred i 1648, kan gøre Glass/Steagall, national kreditskabelse, og de andre nødvendige tiltag mulige, der vil give alle lande en anstændig fremtid.

En ting Angelides-kommissionen glemte at nævne er, at hvis man havde lyttet til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, der som den eneste økonom har haft ret i sine økonomiske forudsigelser gennem de seneste 50 år, inklusive forudsigelsen af den nuværende krise, og hans samarbejdspartnere i Schiller Instituttet, så ville finanskrisen aldrig have fundet sted. Vi advarede imod de kriser og katastrofer, som den alment accepterede tankegang ville føre til. I forbindelse med valg her i Danmark stillede jeg og Schiller Instituttets Venner op med slogans som: "Når boblen brister - Et nyt Bretton Woods", "Efter Finanskraket - Magnetog over Kattegat" og "Kun et nyt kreditsystem kan redde Danmark". Vi har udførligt advaret Folketingets medlemmer, bl.a. gennem talrige foretræder her i Folketinget. Det er derfor på tide, at Folketingets medlemmer og den danske regering, i stedet for blindt som lemminger at føre Danmark ud over klippekanten sammen med euro-landene, lytter til de løsninger Schiller Instituttet

har fremlagt, som ikke blot vil bringe os sikkert gennem den nuværende krise, men også give os en spændende og fascinerende fremtid.

Og da vi heldigvis ikke er en del af euroen, men stadig har vores egen valuta, behøver vi ikke halse efter EU, men kan i stedet selv vise vejen.

Tak for ordet.

Da der efterfølgende ikke var nogle spørgsmål fra udvalget, fik Tom Gillesberg ordet for en yderlig kommentar.

Det problem vi har, er at ingen tør tage den virkelige diskussion. Vi står som sagt lige netop nu med en eksplosion rundt omkring i verden pga. kraftigt stigende fødevarepriser. Pga. en tiltagende hyperinflation, man har skabt igennem denne, nu også officielt anerkendte politik, som værende totalt inkompetent. Derfor er det afgørende, at der også her i Folketinget begynder at være repræsentanter, der rejser sig op, i stedet for blot at vandre med strømmen og sige: "Eksperterne har sagt det her, så det må vi bare acceptere, og gøre som de siger." I stedet for at være villige til at tænke selv, tænke på de fremtidige generationer, som netop nu, bliver ladt i stikken med den nuværende mangel på politik, mangel på lederskab, mangel på visioner.

Og som her i Danmark, men selvfølgelig også i samarbejde med andre ledere rundt omkring i verden, derfor siger: "Fint. Nu reorganiserer vi det internationale system, nu sørger vi for... Nu stopper vi det her kæmpe spekulationsorgie. Nu skifter vi politikken. Nu skaber vi en platform menneskeheden kan komme videre fremad på. Og det er ikke godt nok, at man bare følger med i tingene. Vi er også tvunget til at have repræsentanter, folkevalgte repræsentanter, som nu har modet til at træde frem og tage den her diskussion åbent.

Nyhedsorientering

Radio Schiller
Schiller Video

schillerinstitut.dk

LYNDON LAROUCHES TALE TIL NATIONEN

Den 22. januar 2011 holdt Lyndon LaRouche en webcast i Washington D.C. Dette er den tale han læste op efter nogle indledende bemærkninger. Den blev efterfulgt af en livlig diskussion. Hele webcasten kan ses på www.larouchepac.com/webcasts/20110122.html.

På nuværende tidspunkt er vi ved det afgørende punkt, hvor civilisationen på hele planeten vakler på kanten af det, der sandsynligvis snart kan blive til menneskehedens største krise, siden Europa i det 14. århundrede styrtede ned i en ny mørk tidsalder. Netop nu er årsagen til den nuværende civilisationskrise centreret på De britiske Øer, men krisen når ud over hele Europa: Fra Portugal til Rusland i sin helhed. Det er en krise, som er blevet styret af Det britiske Imperiums ofte kontrollerende politiske indgriben i vor regerings funktioner.

Heldigvis er der stadig muligheder for at forandre alt dette i løbet af den meget nære fremtid, men vi kan heller ikke vente længere end det. Den kortvarige mulighed for at redde vor republik er kun til stede, hvis vi kan finde ledere, der fremviser både den fornødne visdom og mod til at handle omgående. Den strategiske virkelighed er som følger:

Siden begyndelsen af 2011 har verden som helhed været fanget i accelererende rater af prisinflation i et mønster, der allerede nu kan sammenlignes med hyperinflations-eksplosionen i Weimar-Tyskland i 1923. En verdensomspændende spredning af en sammenbrudskrise, som nu accelererer. Kun vort USA, hvis det kom til fornuft, kunne forhindre dette sammenbrud fra at lede til en faretruende »ny mørk tidsalder«, der omfatter hele planeten.

Kort sagt: Enten bliver Glass/Steagall-loven fra 1933 genindført nu, uden at forandre noget i forhold til originalen, eller også er vort USA dømt til undergang. Faktisk ville hele planeten blive bragt til fald i den samme proces – på kædereaktionslignende vis. Ingen anden handling end en umiddelbar genindførelse af Glass/Steagall-loven fra 1933, i en uforandret form, vil gøre det muligt for vor republik at besejre krisen i den kommende tid.

Andre løsninger ville have været mulige tidligere, men de muligheder er indtil nu blevet forspildt af præsidenten og Kongressen. Enten ophører dette mønster af obstruktion af tvingende nødvendige tiltag nu, eller der vil ikke være et USA, og heller ikke ret meget af resten af planeten. Denne sammenbrudskrise accelererer meget kraftigt netop nu.

Jeg har aldrig taget fejl i nogen prognose, som jeg har fremlagt, siden jeg i sommeren 1956 forudsagde, at en større lavkonjunktur ville ramme inden for et kort interval mellem slutningen af februar og begyndelsen af marts 1957. Den krise i 1957 kom som et jordskælv. Krisen kom præcis på det tidspunkt, jeg havde advaret om. Jeg havde ikke lavet en »marksanalyse«. Jeg havde gennemført et omhyggeligt udarbejdet studie af en teknisk førstehåndsviden, om hvordan hele markedsføringen og salget af biler

fungerede set indefra. Statistiske prognoser er fiaskoer.

Når det er sagt, så lad os vende blikket imod den nuværende verdenskrise.

I den udstrækning at visse kredse i USA siden efteråret 2007 har været i gang med at modarbejde mit initiativ »Loven for at beskytte boligejere og banker af 2007«, og i den udstrækning modstanden imod mine forslag kom inde fra selve Kongressen under ledelse af folk som kongresmedlem Barney Frank, så har de alle handlet under den vejledning, der blev givet til præsidenterne George W. Bush,

tionær tidsindstillet bombe nu klar til at springe.

Hvis denne politik med »hjælpepakker« tillades at fortsætte, vil det smadre verdens nationer. Sandsynligvis først det transatlantiske område og, under forudsætning af, at der ikke kommer helt exceptionelle nye tiltag, derefter Asien, med den umiddelbart forestående disintegration af det håbløst bankerotte britiske monetære system, der kendes som enten »Inter Alpha-gruppen« eller dens dødsdømte håndlanger »BRIK«. Denne britiske Inter Alpha-gruppe har siden 1971 været hovedårsagen til den nu-

Mordet på Kennedy

Den nuværende tilstand af verdensomspændende finansiell krise, som har domineret denne planet siden Bretton Woods-systemet blev opløst i august 1971, blev i høj grad gjort mulig pga. effekten af det tidligere mord på præsident John F. Kennedy. Det mord gjorde det muligt at iværksætte den værdiløse og ruinerende Vietnam-krig. En krig, der har været endnu mere ødelæggende i sin negative indflydelse på borgerne og ungdommen i USA end på den sydøstasiatiske krigsskueplads.

Krigen var ikke resultatet af en

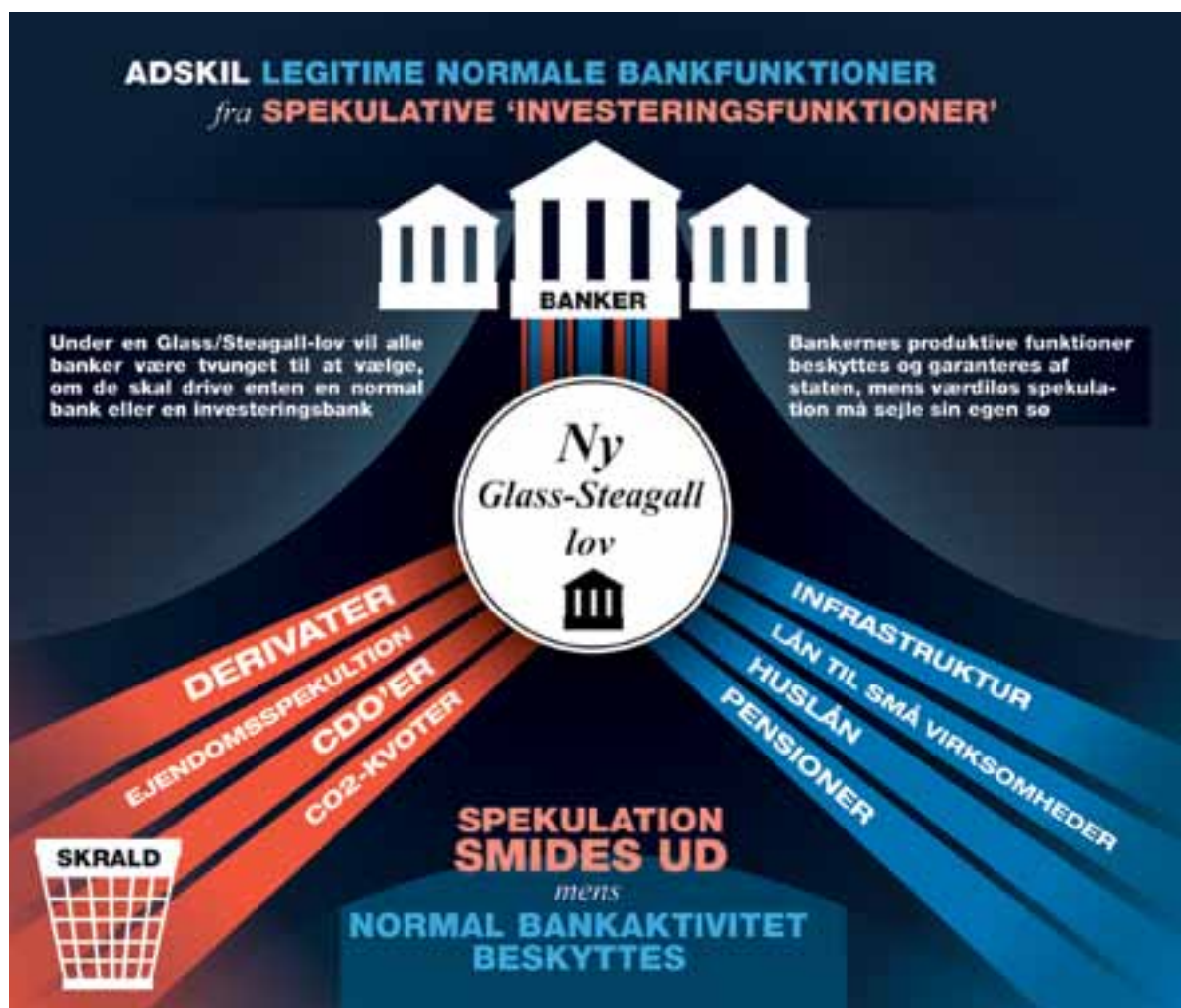
blevet sat i gang af den myrdede præsident.

På trods af alt det, så udruster USA's forfatning os stadig den dag i dag med en mulig løsning på den nuværende verdensøkonomiske krisesituation, men med mindre den oprindelige Glass/Steagall-lov fra 1933 nu omgående genindføres i USA, meget snart, og som regeringens højeste prioritet blandt dens tiltag, så er der ikke nogen chance for at vores republik vil overleve under dens nuværende forfatning. Dette USA ville ikke kunne overleve den nuværende accelererende hyperinflationære boble, som bliver brugt imod os af London og Londons Wall Street-vedhæng. Under sådanne omstændigheder vil ingen dele af planeten undgå at blive ramt med fuld kraft af den største britisk-anførte proces af »kreativ ødelæggelse«, et hyperinflationært kollaps af civilisationen, som vi har set siden Den vestfalske Fred i 1648.

Det, der er uundgåeligt på den ene eller anden måde, er et kollaps af billioner af noget, der grundlæggende set er en finansiell fiktiv gæld af amerikanske dollars, der har været brugt til finansielle »hjælpepakker«. Det vil aldrig blive betalt, fordi denne »spillegæld« faktisk aldrig kunne betales. Ligegyldigt hvor gerne man ville, eller hvor stort et fjols, der ville forsøge at gennemføre en sådan hjælpepakke-politik, som i sin natur er hyperinflations-skabende. Grunden til det paradoks er simpel.

Den slags gæld, der skabes med disse »hjælpepakker«, kan aldrig betales tilbage, fordi den i sin natur er en bedragerisk gæld, som er gæld uden sikkerhed, men repræsenteres af foreslåede hjælpepakker til at redde, hvad der, når alt kommer til alt, er rent fiktiv spillegæld. Det er gæld, som ikke har nogen form for modsvarende fysisk repræsentation af enten nuværende eller fremtidige virkningsfulde former for økonomisk værdi.

I denne paradoksale situation ville Glass/Steagall have to bemærkelsesværdige virkninger. Den ville udradere denne fiktive gæld, som blot er »spillegæld«. Spilleren har mistet gældens nominelle værdi, som der, hverken nu eller i fremtiden, er, eller vil blive skabt, fysiske værdier til at dække. Glass/Steagall ville løse dette paradoks på samme måde, som præsident Franklin Roosevelt i 1933 overvandt det galskab han arvede efter præsidenterne Coolidge og Hoover. Glass/Steagall ville i dag, ligesom dengang, rydde vejen for at genfinansiere delstaterne og de vigtigste dele af deres samfundsfunktioner, som er blevet udplyndret under den politik, der er blevet gennemført af præsidenterne Bush og Obama. Glass/Steagall ville samtidig tjene til at iværksætte det største fysisk-økonomiske genrejsningsprogram, som nogensinde er blevet skabt af

Jr. og Barack Obama. Men det har været disse to præsidenter, der har været hovedansvarlige, sammen med deres forfatningsstridige »underskrivelseserklæringer«, for den faktiske igangsættelse af det, der hastigt er ved at blive til den største og mest værdiløse finansielle boble i menneskehedens kendte historie.

Vort USA ville også uundgåeligt blive tilintetgjort, hvis vi tillod en fortsat støtte til denne politik med disse såkaldte »hjælpepakker«, som fejlagtigt blev sluppet løs gennem kombinationen af disse to fejlslagne valg af præsidenter, og den rolle de to seneste chefer for Federal Reserve-systemet, Morgan-håndlangeren Alan Greenspan og Ben Bernanke, har spillet, og nu også den skamløse [finansminister] Timothy Geithner. Som en konsekvens af »hjælpepakkerne« er en verdensomspændende hyperinfla-

værende fremadstormende hyperinflationære disintegration af det transatlantiske område og dermed den primære kilde til den nuværende trussel imod hele den globale civilisation.

Selvom ledende asiatiske nationer som Kina og Indien har været relativt kompetente i den måde de har håndteret deres indre anliggender på, specielt når man sammenligner med den transatlantiske sektor, så kan selv de store asiatiske nationer ikke modstå de rikoletterende effekter af den igangværende hyperinflationære sprængning af hele gruppen af transatlantiske nationer. Det endelige sammenbrud, der er konsekvensen af skabelsen af Inter Alpha-gruppen, er i gang nu, så det må stoppes nu. Men lad os gå et afgørende skridt tilbage til udviklingen af den krise, som førte direkte til krisen i 1971.

ærlig fejl. Det, der fandt sted, skete på baggrund af en krigsplan, der var blevet fordømt af præsident Kennedy og general Douglas MacArthur. Det var en krig, som ødelagde os, ikke blot økonomisk men også moralsk. Det var en krig, som aldrig kunne have fundet sted, hvis ikke præsidenten var blevet myrdet, og der havde været en efterfølgende hektisk indsats i ledende kredse for at forhindre enhver form for seriøs offentlig undersøgelse af mordet. Et mord, der på mange måder lignede de adskillige mordforsøg imod den store franske præsident Charles de Gaulle, udøvet af fascistiske grupperinger, der opererede ud fra Spanien.

Warren-kommissionen var derfor det faktiske vendepunkt, efter hvilket USA er gået ned, ned, og ned, på trods af den fantastiske be-

Den eneste måde, hvorpå verden kan komme ud af det accelererende globale økonomiske kollaps, er ved på verdensplan at igangsætte konstruktionen af store infrastrukturprojekter med NAWAPA, Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde, som foregangsprojekt. Andre projekter, som må realiseres, er Transaqua, som skal sikre vandforsyning til store områder i Afrika, udviklingen af hele det arktiske område, Darien Gap-projektet, der vil forbinde Syd- og Nordamerika og Aralsøprojektet i Centralasien.

Med NAWAPA-projektet træffer vi den dristige beslutning, at vi vil dække menneskehedens behov med hensyn til vand og andre ressourcer, såvel kendte som nye, for de næste halvtreds år. Det betyder, at vi vil få en civilisation, der tager hånd om sin egen skæbne, idet man nu tager kontrol over væsentlige elementer i kontinental og global skala og ikke blot lokalt.

Forvaltning af vandressourcer: Grundet Nordamerikas særlige topografiske udformning og dets luftstrømme falder en fjerdedel af landjordens årlige nedbør i en smal korridor på kontinentet. Af denne nedbør løber 100 km³ om året direkte ud i Stillehavet og Det Arktiske Ocean, uden at være til nytte for landjordens biosfære. Alt imens ligger store områder af kontinentets vestlige del tørt og ufrugtbart hen.

Ved at anvende 20% af denne afstrømning, 200 km³ om året, vil strategisk placerede dæmninger og tunneler skabe et opsamlingsystem af vandreservoirs og kanaler, der udnytter Rocky Mountain bjergkædens naturlige topografi. Dermed skabes en distribution af vand til udtørrede landområder og strategiske vandveje.

Ved hjælp af 27 km³ vand om året til de canadiske prairieprovincer,

85 km³ om året til USA og 26 km³ om året til det nordlige Mexico, vil 222.643 km² landjord blive overrislet, hvilket er en fordobling af de nuværende overrislede områder vest for Mississippi og en erstatning for de stadig mere ineffektive vandboringer. Det er et vandkredsløb med naturligt fald, der vil befri landbruget for pumpeomkostninger og gøre det produktivt igen.

40% af al nedbør over kontinenter (kategori A) løber direkte tilbage i havet, som enten afløbsvand eller som udstømning af grundvandet, mens de resterende 60% (kategori B) fordampes og falder som nedbør over land. Her recirkuleres det ca. 2,7 gange, inden det løber ud i havet igen. Ved at opføre NAWAPA vil de 200 km³ om året af normal kategori A-nedbør blive bragt sammen med kategori B-nedbøren, idet det vil blive brugt ikke bare én, men mange gange, mens det recirkulerer hen over kontinentet og ud i havet.

Jernbanenet: For en effektiv opbygning af NAWAPA og en effektiv udnyttelse af de nordlige regioner vil der omgående være brug for at bygge dobbelte og tredobbelte spor.

Der skal bygges 1.568 km dobbeltspor til at forbinde Fairbanks, Alaska til Egvekinot, Chukotka, inklusiv en 96,5 km lang tunnel og/eller bro over Beringstrædet.

Beskæftigelse: NAWAPA skaber i sig selv, direkte og indirekte, 4 millioner arbejdspladser, plus hen ved 1,5 millioner ekstra arbejdspladser gennem anvendelsen af kernekraft til den 30.000 MW pumpeeffekt, som systemet har brug for. I alt 5,5 millioner arbejdspladser.

Effektivt konstruktion: NAWAPA er konstrueret således, at det har det laveste antal af reservoirs og fordelings-systemer, set i forhold til den størst mulige effekt: 3.150 vandprojekter, der

NAWAPA

Det 21. Århundredes TV

* Nye kanaler, vandreservoirs og akvædukt til overførsel og fordeling af vandet

* Nye dæmninger, kraftværker og vandressourcer for landbruget

* Forandring af vejrmønstrene og en stigning i mængden af grønne planter

Se videoerne med dansk tale: www.nawapa.com

mennesket: NAWAPA, Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde.

De hårde fakta står tilbage, at vi enten afskriver det, der blot er spillegæld, som den fiktive »spillegæld« det rent faktisk er, eller også vil der slet ikke være et USA, men blot en masse meget, meget døde amerikanere. Redskaberne til at forhindre dette er til stede: Det er Glass/Steagall og NAWAPA.

Det britiske skænderi

Det er her nødvendigt at betone, at jeg erkender, at en overlevelse af USA's økonomi ville medføre en almen konkurs af den allerede håbløst bankerotte såkaldte »Inter Alpha-gruppe«, også kendt som »BRIK«. En gruppering, som udgør det nuværende finansielle og monetære grundlag for, hvad der de facto er det britiske monetære imperium. Det er et monetært system, der har regeret over Europa i de fleste perioder siden dannelsen af Romerriget, hvor et imperium blev etableret gennem et samarbejde mellem Octavian og Mitra-kultens præsteskab ved forhandlinger på øen Capri. Det britiske Imperium er ligeså levende i dag som tidligere, som den nuværende inkarnation af arven fra det finansielle imperiums maritime system, der blev etableret

af Rom på Capri, og derefter fortsatte under overhøjhed fra Byzans' monetære systemer, det gamle Venedig-system, og det nye venezianske system bestående af tilhængerne af det, der passende er kendt som Paolo Sarpis »Nye Venezianske Liberalisme«. En plan som sikrede, at man kunne forvandle den engelske trone til det, der blev et britisk imperium, gennem invasionen af England foretaget af William of Orange fra det »Nye Venezianske Parti«.

Det har primært været en truende britisk indvending imod, at USA ville genindføre Glass/Steagall, der har blokeret for tilbøjeligheden i Obamas Hvide Hus til at give lakajlignende elementer i USA's kongres tilladelse til at stemme for det ellers meget populære krav om en genindførelse af Glass/Steagall-loven fra 1933. Det er derfor nødvendigt klart at fremlægge betingelserne, under hvilke ikke bare USA's, men tilmed De forenede Kongerigers egen økonomiske overlevelse, afhænger af den store reform, som bygger på genindførelsen af Glass/Steagall-forhold.

Den britiske konkurs

Hvis alle bankerne i Storbritannien og lignende blev påvirkede, så de med et slag blev udraderet næste morgen, så ville Storbritannien

gøre klogt i at lære noget af det, frem for at forhindre en genoplivning af Glass/Steagall. Vi må på det kraftigste foreslå, at Det forenede Kongerige nu burde komme til fornuft på dette område.

Hvis alle Storbritanniens banker sammen med »BRIK« blev fjernet fra billedet, ville det så betyde, at selve Storbritannien behøvede at dø? Kunne det ikke overleve, men i en mere begrænset og langt mere passende rolle som en suveræn nationalstat, der tager sig af sine egne problemer, i stedet for den nu langvarige og beklagelige uvane med at blande sig i andres problemer (problemer, som de selv har gjort så meget for at skabe, som f.eks. den uheldige britiske lakaj George Soros)? Man kunne redde en række kommercielle banker efter amerikansk forbillede, der ville blive skabt på baggrund af internationale aftaler om at beskytte og fremme det almene vel for befolkningen i et republikansk Storbritannien, på samme måde som Glass/Steagall beskytter vores eget USA. Eller, hvis man ønsker det, Det forenede Kongerige, eller et par suveræne nationer i nabolaget som Skotland og England.

Den britiske indflydelse på en problematisk præsident, som f.eks. Barack Obama, kan ikke længere

tolereres som et legitimt udtryk for funktionerne hos USA's præsident eller USA's kongres. Hvad så, hvis verdens ledende finansspekulanter går finansielt neden om og hjem? Menneskeheden vil have tabt mindre end ingenting, og vil måske finde trøst i den form for sikkerhed, der skabes gennem hæderligt arbejde, som vi vil opmuntre til at der skabes, og som vil give rimelige beskæftigelsesmuligheder i stedet for den internationale narkotikahandel og åger, som Storbritannien nu har været beskæftiget med i over to århundreder, og som Det britiske Kongehus har vist sin stædige forkærlighed for, helt frem til den rolle man spiller i Afghanistan den dag i dag.

Hvordan forfatningen fungerer

For at forstå de økonomiske forholdsregler, som vor nationale forfatning har for kriser af den nuværende type, så er der to afgørende punkter i vor historie, som kræver fuld opmærksomhed fra alle de, der er de faktiske patrioter i dag.

Det første er, at forløberen til vor nationale forfatning findes i gennemførelsen af det oprindelige kongelige frihedsbrev, der skabte Massachusetts Bay-kolonien som en suveræn enhed under det britiske kongedømme på daværende tids-

punkt. Dette dokument blev brugt af koloniens ledere, som f.eks. Winthrop- og Mather-familierne, som autoriteten til at skabe et kreditsystem for Massachusetts-kolonien, i stedet for et monetært system af den europæiske type, som det eksisterede dengang og i dag.

Dette forfatningsmæssige princip er ikke blot et spørgsmål om normal lovgivning. Det er udtryk for et universelt gældende fysisk princip, et sandt forfatningsmæssigt princip, hvis efterlevelse er afgørende for vor republiks fremtidige eksistens. At gå imod det princip ville være at ødelægge vor republik på en måde, der svarer til højforræderi. I dette tilfælde ville det være at underkaste sig en fremmed magts vilje, det internationale narkotikahandlende britiske imperium siden 1790'erne, som netop var formålet med præsident Nixons annullering af Bretton Woods-aftalerne [i 1971] under tilskyndelse af folk som Arthur Burns, George Shultz etc., som handlede under en dysfunktionel præsident Richard Nixon på daværende tidspunkt.

De historiske fakta viser, at annulleringen af Massachusetts-koloniens suverænitet, som det fandt sted under hvad der grundlæggende var Det Nye Venezianske Partis tyrann Vilhelm af Oranien, efterlod

Grønland og Arktis

Afrika: Transaqua

www.schillerinstitut.dk/drupal/nawapa

i 1966 blev godkendt eller foreslået af Den amerikanske hærs Ingeniørkorps, med en opbevaringskapacitet på i alt 3.330 km³. Yderligere 369 vandprojekter er planlagt under NAWAPA, med en opbevaringskapacitet på i alt 5.304 km³.

Industriorienteret lovforslag om råmaterialer og forarbejdning: At bygge NAWAPA's dæmninger, kanaler, vandreservoirer, akvædukter og tunneller vil som minimum kræve:

Hundrede mio. sække cement, næsten hundrede mio. tons stål, millioner tons kobber og aluminium og en stor mængde nye maskiner for at bygge projektet og flytte ca. 24 mia. m³ jord.

Boring af 50 tunneler med en samlet længde af 625 km, hvilket vil kræve anvendelse af boreudstyr i hidtil uhørt målestok og muligvis også nye tekniker.

Et ukendt antal ordrer på produktion af svært elektronisk udstyr til brug ved generatorstationer og pumpestationer.

En renaissance for atomkraft: Den 746 meter høje Saw Tooth-pumpestation i Idaho har brug for 26.000 MW strøm, som skal komme fra 65 400 MW modulære atomkraftværker, så som GE-Hitachi PRISM. Bosættelsen af kontinentets nordlige og fjerntliggende egne vil føre til den længe ventede anvendelse af ultraeffektiv højtemperaturspildvarme fra atomreaktorer til dannelse af syntetisk kulbrintebaserede brændstoffer, effektiv kemisk forarbejdning og afsaltning af havvand.

Vandkraft: På grund af NAWAPAs topografiske beliggenhed på kontinentet vil der årligt genereres 38.000 MW strøm til Canada og 30.000 MW til USA ved tyngdekraftens hjælp.

Reorganisering af hemisfæren og hele jordkloden: Den kontinentale dimension ved NAWAPA-projektet betyder et skifte i den måde, hvorpå vi

organisere planeten, og NAWAPAs ibrugtagning vil starte et mønster, hvor suveræne nationalstater faktisk agerer som sådan og udnytter hele deres territorium til fremme af videnskabelige goder og øget magt over naturen, alt sammen til fordel for nationens borgere. Væksten i infrastrukturtæthed og landanvendelsesteknikker, vil føre til en øgning af arbejdsstyrkens produktionskapacitet, målt per enhed af territoriet, i en højere stigningstakt end hidtil set, på hvert af de kontinenter, hvor disse principper anvendes.

Videnskabelige landvindinger: Sammen med de virkninger på planeten, som NAWAPA vil have som følge af vandstyringens kontinentale dimensioner, er NAWAPA et fremstød for videnskab i ordets sande mening.

Geologisk kortlægning og fundamentale opdagelser vil fremme vor forståelse af forskellige livsformers rolle i dannelsen af jordens skorpe, samt arten af deres nyttige fossile aflejringer. Videnskabelige muligheder på Arktis øges pga. Arktis' enestående beliggenhed tæt ved polarregionernes særlige elektromagnetiske forhold. Det elektromagnetiske kompleks, der er bestemmende for den magnetiske interaktion imellem Jorden, Solen og hele vort Solsystem, og som har været bestemmende for udviklingsprocesserne i biosfæren, vil endelig blive underlagt menneskets forståelse og økonomi. Der vil være gennembrud inden for manipulation af biosfæren med hensyn til klima, planteliv, grundvand og jordbundstyper. Man vil være i stand til at mestre og tage i anvendelse de sammenhængende forhold, der definerer livet på jorden, og samtidig blive en aktør i jordklodens videre udvikling, frem for blot at være underkastet naturens og de lokale forholds luner.

Se også: www.larouchepac.com/infrastructure

den tradition for økonomisk politik i Massachusetts, som var blevet forrådt af London, til at blive fortsat af efterfølgere som den tidligere Boston-mand, Benjamin Franklin, der fremlagde spørgsmålet om udstedelse af papirpenge som et hjælpeinstrument i skabelsen af et kreditsystem, og i høj grad stod fadder til vor republik.

Den anden vigtige ting at tage i betragtning er, at den umiddelbare autoritet for kreditpolitik, som findes i vor nationale forfatning, i modsætning til en monetær politik, blev skabt gennem Hamiltons initiativ i denne sammenhæng, et initiativ, der tjente som en hjørnestein for designet og hele udformningen af vor oprindelige nationale forfatning.

I dag er Hamiltons rolle i udformningen af den forfatning blevet en sjældent kendt historie, men er som fremgangsmåde af afgørende betydning for alle amerikanske borgere i dag, og derfor også for enhver person, der er intellektuelt kompetent til at tjene i et offentligt embede. Desværre er der kun få af vor republiks folkevalgte embedsmænd, der har kompetent kundskab om denne afgørende del af princippet, som vor konstitutionelle republik blev udformet på. Derfor må essensen af dette afgørende spørgs-

mål udpensles her i det følgende. Vor nations liv, og måske dit eget, afhænger af, om borgerne tager denne kundskab til sig.

Det må betones her, at der er forskel på hvad der blot er en normal lov, og en lov, der er baseret på et beviseligt sandfærdigt udtryk for et naturprincip, et afgørende princip, der kan demonstreres som værende en del af det, der er den korrekte opfattelse af forfatningsmæssig lovgivning. I stedet for det blot ordinære lovgivningsprincip, der er en lavere, beklagelig idé om lovgivning, som er typisk for de europæiske parlamentariske traditioner indtil nu. Ideen om den tyske forfatningsdomstol er et bemærkelsesværdigt tilfælde af et iboende forsøg på at holde fast i forskellen mellem normal lovgivning og det grundlæggende retsprincip, som er implicit i vor nationale forfatning. Sagen, som den blev fremstillet af Alexander Hamilton, viser betydningen af forskellen mellem et sandt princip, og hvad der blot er et mere eller mindre tilfældigt lune, når man vedtager love, til forskel fra det, der helt tydeligt modsvarer gennemprøvede dyder fra den faktiske historiske erfaring af de bedre dele af menneskets natur. Ting som dem, der inspirerede de oprindelige kolonialister i Massachusetts, inden

De britiske Øer blev invaderet af den såkaldte »liberalisme« fra Vilhelm af Oranien, der kom fra det imperialistiske nye venezianske parti.

Hamiltons argument for eksistensen af en national forfatning kan i det væsentlige rimeligt opsummeres som følger:

Bag om Hamiltons princip

USA's sejr over den britiske imperiale tyrann blev virkeliggjort med hjælp fra Kontinentaleuropas ledende nationer på daværende tidspunkt. Frankrig var den ledende kraft i at yde denne assistance. Det spanske kongedømme gjorde så Frankrig partnerskab i rollen som allieret med USA. Dertil kom en række mægtige kræfter, anført af den rolle Ruslands Katharina den Store spillede i Det væbnede Neutralitetsforbund, sammen med mange samvittighedsfulde mennesker på De britiske Øer, som stod sammen for at hjælpe vor kamp for frihed, der af dem også blev set som deres egen kamp for frihed fra den udplyndring, som var en naturlig del af resultatet af Den preussiske Syvårskrig. Den havde været resultatet af intrigerne fra det Nye Venezianske Parti fra England og Nederlandene, der allerede havde fundet sig til rette i England under Vilhelm

af Oraniens regeringstid.

Men fra tiden, hvor Det britiske Østindiske Kompagnis lord Shelburne søsatte Det britiske Udenrigsministerium, fra 1782 og fremefter, var Storbritannien i stand til gentagne gange at spille den slags rolle i Europa, som historien har været vidne til i opløbet til Den franske Revolution og Napoleonskrigene, der var iscenesat som et ekko af den model, hvormed Det britiske Østindiske Kompagni iscenesatte den såkaldte Preussiske Syvårskrig i 1756-1763.

Da Napoleon var blevet tægtet gennem sit nederlag i forsøget på at invadere Egypten og de østlige Middelhavslande, skiftede Napoleon kone. Han droppede Josephine, der var forbundet med den pro-Ottomanske alliance imod Habsburgerne, og fik i stedet en Habsburgprinsesse som sin nye kone. Napoleon giftede sig således til en ny skæbne og anførte derefter de krige gennem hele Europa, der smadrede Frankrig og Kontinentaleuropa. Alt sammen på vegne af de ikke så pæne hensigter hos den britiske trone og prins Metternich, der skabte den skændige fredsaftale, som det imperiale London og Metternich gennemtvang i Wien overfor en række besejrede europæiske nationer. Som den tidligere kansler

Bismarck forudså, da man var på kanten af 1. Verdenskrig, ville den kommende krig være det samme, som Napoleons voldtægt af Kontinentaleuropa havde været, nemlig »en ny Preussisk Syvårskrig«.

Latterliggør dog ikke Frankrig pga. Ludwig XIV's og kejser Joseph II's tåbelige reaktioner på affæren om »Dronningens Halskæde«, som var iscenesat af Det britiske Udenrigsministerium. Vi her i USA lavede ind imellem nøjagtig den samme fejl, som det meste af Europa gjorde i den såkaldte Preussiske Syvårskrig fra 1756-1763, og som Frankrig lavede i Napoleonskrigene. Det gjorde vi i Polks beklagelige krig imod Mexico og i vor hovedløse deltagelse gennem næsten et årti i en nytteløs, blodig krig i Indokina, efter det mord på præsident John F. Kennedy, som banede vejen for USA's indtræden i den langstrakte Vietnam-krig, som både præsident Kennedy og general Douglas MacArthur havde advaret imod.

Sovjetunionen begik samme fejl i dets naive invasion af Afghanistan, som førte til Sovjetunionens sammenbrud, og vi har begået den samme fejl igen og igen, som da vi, under den korrupperende indflydelse af Storbritanniens løgnagtige premierminister Tony Blair, star-

tede en Irak-krig i 2003, som faktisk ikke er forbi endnu. Den er blot på vej til at blive en ny krig, som briterne har kogt sammen, en krig hvor USA ville gå i Sovjetunionens fodspor, og forsvare de britiske opiumhandlere i Afghanistan. Og med udsigt til en ny krig i området, som man er klar til at sætte i gang imod Iran, godt ansporet af briterne og med Obama-administrationens skjulte accept. Så, Det britiske Imperium bruger sådanne nikkeduker som tidligere premierminister Tony Blairs væmmelige, nuværende favorit, den narcissistiske og ondskabsfulde præsident Barack Obama!

Fra tiden, hvor Frankrig blev ødelagt gennem revolutionen og Napoleonskrigene, var den fortsatte eksistens for vort USA i fare, indtil vi under ledelse af præsident Lincoln fik en surrogatsejr over vor britiske fjende, og vi fik både Lincoln-administrationens afskaffelse af det britiske slavesystem og iværksættelsen af USA's største bedrifter på verdensplan. Under præsident Lincoln og arven efter ham voksede USA frem som den største, egentlige kontinentale nation, som verden havde set, siden den kvalificerede forløber, som Karl den Store og hans arbejde udgjorde, gennem udviklingen af Det europæiske Kontinent, så længe han var i live.

Så der stod vi, med ødelæggelsen af Frankrig i løbet af 1782-1789-intervallet, som bragte vor republik fra en tilstand af forsigtig triumf til en tid, hvor vi var truet på vor eksistens, som man så det med Den franske Revolution. Vor tidligere helt, Thomas Jefferson, gik grundlæggende set helt grasset i denne tid, ligesom andre ledere, der, ligesom Jefferson, kom til fornuft igen, da præsident Monroe og John Quincy Adams tog lederskabet for vor republik. Det var i denne proces i perioden 1782-1789, at vor republiks store genialitet havde vist sig, en genialitet, der blev udtrykt gennem den kreative indsigt hos Alexander Hamilton på sin egen tid, en indsigt, der førte til det princip, der kom til at ligge til grund for skabelsen af vor nationale forfatning.

Hamiltons Princip

Da først sejren over briterne var sikret, var De forenede Staters engang så sejrige stater begravet i krigsgæld, der var stiftet af de respektive tidligere kolonier. Hamiltons geni reddede De forenede Stater, sådan som det samme princip, der eksisterer i form af en genindførelse af Glass/Steagall-loven fra 1933, ville redde vore Forenede Stater igen i dag, hvis vi greb til handling for omgående at gennemføre denne reform, uanset hvad det måtte kræve.

Ved at skabe en national forfatning, hvis udarbejdelse skete under vejledning af det store ukrænkelige princip, Den nationale Forfatnings klausul om det almene vel, vil alle valgte embedsmænd, der er modstandere af dette princip, som fremlægges i fortalen til forfatningen, være moralsk forpligtede til enten at ændre standpunkt eller nedlægge deres embede ud fra et ønske om ikke at forurene vor regering med deres usunde, vildledte standpunkter.

Ved at De forenede Stater på

Hamiltons initiativ gik over til et nationalt bankvæsen, der var baseret på et kreditsystem snarere end på en europæisk form for monetært system, fremkom en løsningsmodel, en unik model, der undertiden påvirkede både europæiske og især visse amerikanske stater, men som i De forenede Stater frem til i dag har antaget en mere fremragende og pålidelig kvalitet end i andre ledende nationer. Af denne grund har Det britiske Imperium, fra da af og fremefter, søgt at undergrave og ødelægge os, som det stadig sker i dag gennem den anglofile korruption, der kommer til udtryk hos sådanne formodede protegéer af den yderst beklagelige, løgnagtige tidligere premierminister Tony Blair, som præsident Barack Obama.

Princippet om et kreditsystem, som Hamilton lagde vægt på, frem for det typiske europæiske monetære system, betyder kreditskabelse, et princip der står i direkte modstrid med det monetære princip, som Romerriget etablerede som et ågerprincip, og som det nuværende Britiske Imperium videreførte, og som de fleste nationer i Europa og andre steder stadig finder sig i den dag i dag.

Dette princip om et kreditsystem er også et moralsk princip, som man må hæge om som et værn imod det princip om monetær ågervirksomhed, der er blevet brugt til at ødelægge vor republik. Som det særligt har kunnet mærkes, siden præsident Nixon begik sin implicit forræderiske, gigantiske forbrydelse i august 1971.

Princippet er elementært. Det er princippet bag fyrretræskillingen i den oprindelige Massachusetts Bay-koloni. En legitim gæld til fremtiden kan kun tilbagebetales gennem skabelsen af en redelig fremtidig fysisk og tilsvarende velstand, heri indbefattet udviklingen af de relevante skabende evner hos den enkelte borger, såvel som hos familiernes børn og unge.

Sådan gæld i et kreditsystem skal betales tilbage gennem frugtbarheden af den fremtidige produktion, som Winthrop- og Mather-familierne i den oprindelige Massachusetts-koloni allerede forstod dette princip. Den type gæld kræver, at regeringens begrænser akkumuleringen af gæld til kun at omfatte forpligtelser, der har til formål at fremme produktionen. En sådan gæld kan, hvis den skal være lovlig, kun stiftes ved en beslutning, som hviler på en rimelig forventning om den relevante skabelse af øget fysisk rigdom, og en øget fysisk produktivitet i nationen. Gæld, der stiftes ved finansspekulation, er

ikke en stats legitime gæld.

Det foregående beskriver, i et ret enkelt sprog, Alexander Hamiltons fantastiske princip, som er iboende i den underliggende hensigt bag fortalen til vor nationale forfatning.

Gæld er god, når den er designet til at være god, som når et kreditsystem baseres på en intention om at forøge skabelsen af den reelle rigdom per indbygger og per kvadratkilometer af landets territorium. Det berømte Saugus jernværk [i Massachusetts] er et typisk eksempel på den geniale succes, der forfærdede de mere tilbagestående og ofte uduelige sjæle, der herskede skinsygt over England på den tid.

I praksis har De forenede Staters succesrige økonomi altid hovedsaa-

Det kreditsystem, som blev etableret i USA gennem Den nationale Forfatning i 1789 og Hamiltons efterfølgende etablering af en nationalbank, havde sin rod i erfaringerne fra Massachusetts Bay-kolonien, hvor John Winthrop (tv), Cotton Mather (mf) og Increase Mather (th) spillede en afgørende rolle. Her begyndte man i 1652 med stor succes at lave sine egne penge i form af »fyrretræskillingen« (nederst), der erstattede det traditionelle kongeporcelæn med et fyrretræ. Benjamin Franklin (øverst), der nærmest stod fadder til USA, fortsatte traditionen gennem at være fortalere for brugen af papirpenge i et kreditsystem til økonomisk opbygning.

geligt skyldtes de offentlige arbejder, igennem hvilke forøgelsen af nationens fysiske produktivitet tilvejebringes, målt per indbygger og per kvadratkilometer territorium. Ingen sand republik har nogensinde blot været en samling af de enkelte dele, men er en samling af forskelligheder med det formål at skabe en større og bedre enhed.

Væsentlige krænkelser af dette princip ses tydeligt i sagen om den korrupte »miljø«-politik, der førtes af den sydstatsføderationsinspirerede præsident Theodore Roosevelt, som var den skolede nevø til en spion for Sydstatene, James Bulloch, der i London havde arbejdet for Storbritannien. Der er den lignende korruption hos den åbenlyse Ku Klux Klan-bagmand og præsident for USA Woodrow Wilson. Der er lignende beviser imod de

ligeledes perverse anskuelser hos præsidenterne Calvin Coolidge, Herbert Hoover, Harry S. Truman, Richard M. Nixon, George H. W. Bush, vicepræsident Al Gore, samt præsidenterne George W. Bush, Jr., og Barack Obama, der praktisk taget aspirerer til at blive vor tids »kejser Nero«.

Hele den nationale forfatning hvilede på denne ene opfattelse, der var et ekko af den præcedens, der blev skabt af sådanne mænd som Winthrop- og Mather-familierne i det syttende århundredes Massachusetts Bay-koloni, under fyrretræskillings-møntfoden, en opfattelse, der genoplivedes som en del af vor nationale forfatning under indflydelse af Cotton Mathers unge protégé, Benjamin Franklin, og Franklins protégé Alexander Hamilton. Kald det arven efter præsident Franklin Roosevelt, der var sig fuldt bevidst, at han var efterkommer af Alexander Hamiltons allierede Isaac Roosevelt, der grundlagde Bank of New York, som blev stiftet i opposition til Manhattan Bank, der stiftedes af de factorræderer, morderen og USA's tidligere vicepræsident Aaron Burr, forræder og britisk agent for Jeremy Bentham, der var lakaj for Lord Shelburnes udenrigsministerium.

Midlet til at komme på fode

Hvis vi ganske enkelt annullerer den uretmæssigt påtagne forpligtelse til at betale den værdiløse gæld, der er repræsenteret ved de aktiviteter, der har fundet sted i Federal Reserve under den tidligere agent for J.P. Morgan og senere bestyrelsesformand for Federal Reserve-systemet Alan Greenspan, samt Greenspans forkludrede medløber i Føderalbanken i dag, Ben Bernanke, gør vi ikke andet med hensyn til principiel fremgangsmåde end hvad præsident Franklin Roosevelt gjorde, da han i 1933 støttede den oprindelige Glass/Steagall-lov, der dengang reddede De forenede Stater fra helvede, og som også tjente som forbillede for vor nationale finansielle og relaterede økonomiske stabilitet, der varede helt frem til ophævelsen af Glass/Steagall-loven i 1999, et svindelnummer som Alan Greenspan var ophavsmand til.

Den simple handling at genoplive Glass/Steagall-loven nu vil redde De forenede Stater. Mislykkes det at genindføre denne lovgivning fra 1933, vil De forenede Stater være dømt til en meget snarlig almen ødelæggelse. De, der vælger den ene eller anden mulighed, vil, i overensstemmelse hermed, gøre sig fortjent til de nulevende amerikanske borgers og deres familiers lovprisning eller had.

Gæld, der går under sådanne betegnelser som Alan Greenspans opfindelse af »finansielle derivater«, er intet andet end »spillegæld«. Den skal behandles som sådan. Overtagelsen af sådanne former for gæld er, ganske enkelt, i modstrid med den klare hensigt i formålsparagrafen til Den nationale Forfatning.

Ved at befri De forenede Staters regering fra den spændetroje, af hvad der egentlig bare er fiktive finansielle forpligtelser til Wall Street, London m.fl., befrier vi øjeblikkeligt vor republik fra denne byrde. Så kan den presserende nødvendige genrejsning af den amerikanske økonomi påbegyndes, indledningsvis langsomt og forsigtigt, men dog med en accelererende fysisk-økonomisk genrejsning frem mod sundhed og rigdom, og frem mod en standsning af den hyperinflation, som hele verden i stigende grad er ved at gå ind i. Alt sker fra det øjeblik, at indførelsen af den originale Glass/Steagall-lov fra 1933 sættes i værk.

Denne tilbagevenden til Glass/Steagall-lovgivningen fra 1933 er den ene afgørende beslutning, af hvilken disse Forenede Staters blotte fortsatte eksistens afhænger, ja, af hvilken din egen personlige eksistens afhænger. Ethvert medlem af den lovgivende forsamling, der har nogen som helst andre hensigter i den umiddelbare fremtid, spilder ikke blot tiden, men skulle enten ændre standpunkt eller se sig om efter mere passende beskæftigelsesmuligheder.

Glass/Steagall-lovens virkning

Den nærmest øjeblikkelige virkning af en genindførelse af den originale Glass/Steagall-lov fra 1933 vil være at redde De forenede Staters delstater fra den nuværende accelererende tur ned i afgrunden til et praktisk taget uundgåeligt socialøkonomisk helvede. Overtagelsen af Wall Streets og Londons gæld ophører således med genopretningen af delstaternes essentielle funktioner. Vi vil ikke ofre vore delstaters borgere på Wall Streets alter, eller til Londons Baal, sådan som præsident Barack Obama, og præsident George W. Bush Jr. før ham, hidtil har gjort.

Evnen til at gennemføre den nødvendige totale genrejsning af hver enkelt delstat er for en stor del afhængig af den »multiplikator«-effekt, der fremkommer ved at øge mængden af de beskæftigelsesindtægter, som kommer fra nationalt støttede projekter indenfor rammerne af de enkelte delstaters økonomi. Hver person, der er således beskæftiget, anvender den indtægt, der er opstået ved at øge markedet i delstatens økonomi, og befrier derved vores nation for de direkte og indirekte, faktisk enorme, omkostninger, der er en følge af delstaternes og lokalsamfundenes sammenbrud under den fejlslagne politik, der siden august 2007 er blevet ført af præsidenterne George W. Bush Jr., og, ind til videre, Barack Obama.

Mens alt det der er nødvendigt må gøres, er det imidlertid ikke tilstrækkeligt at udbedre evnen til at opretholde de velfærdsgoder, som må genoprettes i delstaterne. Den enkelte delstats produktivitet er desperat afhængig af en kombination af national bistand og en generel produktivitetsforøgelse i alle del-

stater. George W. Bush' og Barack Obamas ruining af delstaterne er en grad af inkompetence hos disse præsidenter, som i sin effekt modsvare højræderi. Til et bredere formål behøver vi storstilede, langfristede, videnskabsbaserede og hermed relaterede investeringer i større offentlige arbejder, der skaber langsigtet udvikling. Arbejder, som øger niveauet af kapitalintensitet og sikrer højere energigennemstrømningstæthed i de energikilder, der anvendes i alle dele af USA.

Ønsker du nedskæringer? Så skær ned på »hjælpepakkerne«! Hvordan? Det er simpelt! Genindfør præsident Franklin Roosevelts oprindelige Glass/Steagall-lovgivning. Ellers opfører vor præsident sig som en forræder, en mentalt syg person, eller i princippet som en sindssyg. Redskaberne til at bringe os ud af vore problemer er tilgængelige i de relevante ændringer i politikken, som må begynde med at fjerne så godt som alt, der er blevet gjort af både Bush- og Obama-administrationen siden slutningen af august 2007.

Efter den strålende succesrige iværksættelse af Tennessee Valley Authority-projektet, TVA, der tjener som referencemodel for den nødvendige stigning af velfærden inden for den enkelte delstat og i USA som helhed, var der, i 1964, førend og under USA's engagement i Vietnam-krigen fra 1964-1975, under den daværende præsident Lyndon B. Johnson, en fast intention om, at den planlagte afslutning på krigen skulle følges op af igansættelsen af det, der var kendt som NAWAPA (Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde), der ikke blot ville have løst alle større langsigtede elektricitets- og vandforsyningsproblemer i USA's vestlige stater, Mexico og Canada, men også ville have reddet disse områder fra den forfærdelige udpining og ødelæggelse, som disse og lignende områder i hele Nordamerika har oplevet.

Man skal dog ikke bebrejde præsident Johnson alt for meget, at han gav efter for presset for at deltage i en vanvittig krig i Indokina imod USA's tidligere allierede Ho Chi Minh. Politikken, som ledte USA på afveje ind i Vietnam-krigen, var blevet iværksat af Det britiske Imperium på et gunstigt

tidspunkt efter præsident Franklin Roosevelts død. Det britiske Udenrigsministerium løslod de japanske soldater, der blev holdt som krigsfanger, så de kunne genoptage deres våben og besætte Indokina, indtil de franske besættelsesstyrker kunne vende tilbage og genindtage den tidligere koloni.

Hovedansvaret for denne affære i Sydøstasien, ansvaret for den uhyrlighed, at vore militærfolk blev sendt i døden i 1960'ernes og de tidlige 1970'eres Vietnam-krig, ligger hos dem, der sammensatte, eller blot støttede, den berygtede »Warren-kommission«, der fejrede den britiske triumf over mordet på præsident Kennedy. Det blev gjort på en måde, som må indskrives i historien som den forræderiske udvikling, der bragte vor republik i en tilstand af ruin gennem en krig, der kun var blevet mulig ved hjælp af mordet på præsident Kennedy. Præsident Johnson var rent ud sagt rædselsslagen over implikationerne af Warren-kommissionens »mørklægning«.

Vores Fremtid: NAWAPA

Det helt igennem gennemførlige NAWAPA-projekt vil, blandt sine utallige fremragende virkninger, ikke blot bringe De forenede Staters vestlige stater, der i øjeblikket er truet og i stigende grad bliver lagt øde, på fode igen, men vil også danne præcedens for, hvorledes man forhindrer og udbedrer ørkendannelse og lignende udvikling, der gør landområder ubrugelige i store områder af det eurasiske, afrikanske, syd- og centralamerikanske kontinent. NAWAPA er f.eks. med hensyn til alle overordnede dele fuldt ud konstrueret til at kunne tjene som model for andre store projekter i Afrika, som f.eks. »Transaqua«, der vil genoprette området ved Chadsøen, og for realiseringen af visse sibirske udviklingsprojekter, som er af afgørende strategisk betydning for den fremtidige udvikling af store nationer og andre lande syd for Rusland, som f.eks. Kina og Indien.

Dette perspektiv betyder grundlæggende set, at vi bliver til det rigtige USA igen. Det USA, som Franklin Roosevelt havde til hensigt skulle være med til at skabe en verdensomspændende gruppe af nationer, der hver for sig var helt

suveræne, men som havde store fælles interesser, når den såkaldte »2. Verdenskrig« var blevet bragt til sin nødvendige afslutning. Der kan siges meget mere om dette.

For at blive i stand til at realisere gennemførelsen af et så stort projekt som NAWAPA, startende her og nu, er det lige så nødvendigt at bringe vore Forenede Staters nordøstlige del tilbage til fuld produktion, som den mere direkte berørte vestlige del af Det nordamerikanske Kontinent. Områderne i USA's nordøstlige og centrale delstater, der tidligere havde bilindustri, må stå for fremstillingen af de systemer, der skal bruges til at forsyne det store NAWAPA-program, med en stor del af dets egne ressourcer. Faglærte, men nu arbejdsløse maskinværktøjsmagere og andre, der på det seneste er kastet ud i ruinerne af det, der engang var USA's store, produktive stater, må tilbage på arbejde for at bygge de moderne togskiner, magnettog og andre tekniske systemer, der behøves i de østlige stater for at opfylde NAWAPA-projektets og andre tilknyttede projekters store behov. Det vil ikke alene være tilstrækkeligt til at genoprette vor nationale økonomi, men også til at frembringe kvantespring inden for videnskabeligt fremskridt af en art, der ikke er set siden præsident John F. Kennedys vision døde. NAWAPA giver os den største del af programmet til at gøre netop dette.

Det er en rimelig vurdering, baseret på Parsons oprindelige overslag fra midten af 1960'erne, at fire millioner jobs vil blive skabt i hastigt tempo af NAWAPA-projektet i sig selv. Men behovet for udefra kommende støtte til bygningen af NAWAPA vil imidlertid kræve skabelsen af yderligere to millioner eller flere nye jobs i delstaterne beliggende fra New England til St. Louis. I form af bygning af nye jernbanenet, magnettog, især med henblik på transport af tungt gods op til en højde af fem tusind fod (1500 meter -red.), og i udbredelsen af produktive industrijobs generelt, der er blevet nødvendige gennem den stimulering af markedet, der er blevet skabt af NAWAPA-projektet.

Dette vil også vende den fremskredne udtørring af afvandingsområderne i præriestaterne, samt andre alvorlige mangeltilstande, ved forøgelsen af nedbørsmønstret hen over kontinentet, og vil på anden vis føre til erobring af ørkenområder generelt, idet der således skabes et mere moderat klima og en udvidelse af områderne med beboelse og beskæftigelse.

En udsigt til seks millioner nye jobs inden for industri og relaterede områder på kort sigt, er en rimelig vurdering af konsekvensen af NAWAPA-projektet. Hvis vi så yderligere vender tilbage til den politik for kernekraft, som vi havde tidligere, så ville antallet af nye produktive jobs, der bliver skabt ved disse tiltag, vokse til syv millioner.

Den presserende nødvendige reform af vor nationale økonomi, væk fra Wall Street og lignende rent skadelig spekulation og i stedet hen imod former for beskæftigelse, der egner sig mindre til de højerestående aber og mere til de aktive, kreative mentale evner hos vore produktive borgere, er det eneste nuværende, eksisterende alternativ

Hamiltonsk kreditskabelse

Lyndon LaRouche har gentagne gange opfordret de forskellige lande til at skabe en nationalbank baseret på Alexander Hamiltons principper. Det gør det muligt at underkaste banksystemet i sin helhed en konkursbehandling, og skabe de statskreditter til lav rente, som er nødvendige for at sætte gang i økonomien. I en udtalelse fra den 25. februar 2009 sagde LaRouche: »Vi har en præcedens gennem hvordan vor første finansminister Alexander Hamilton overtog alle delstaternes gæld fra revolutionskrigen,« forklarede LaRouche. »Denne hamiltonske præcedens er af afgørende betydning i dag, fordi Hamilton grundlagde hele vort nationalbank- og kreditsystem. Hamilton overtog alle delstaternes gældsforpligtigelser og etablerede nationalstaten, som eneste myndighed med ret til at påtage sig statsgæld og skabe kredit.«

»Da delstaternes gældsforpligtigelser var blev overtaget af den nationale regering, blev de brugt som grundlag for at udstede nye kreditter [idet gælden forvandlede til kapital ved at udstede statsobligationer, der blev forvandet til penge gennem at de blev solgt til patrioter, for at rejse kapital som kunne udlånes til igangsætning af fysisk-økonomisk udvikling, -red.] til investeringer i den almene nationale infrastruktur som veje, kanaler og broer, der forøgede produktiviteten i vor nye suveræne republik. Derfor er en ny nationalbank af vital betydning for omstrukturering af det nuværende håbløst bankerotte banksystem og igangsættelse af en økonomisk redningsplan.«

I Danmark skal en reorganiseret Nationalbank udstede massive kreditter, der skal lånes ud til øremærkede produktive formål. Som direkte udlån til store infrastrukturprojekter som Kattegatbroen, Helsingør/Helsingborg-tunnelen og et landsdækkende magnettognet, eller udlån via det normale banksystem til produktionssektoren. Det overordnede princip er, at kredit udstedes med det formål at frembringe fremtidig fysisk-økonomisk vækst. Det er den fremtidige øgede nationale produktion, der gør det muligt for Nationalbanken at skabe ikke-inflationsskabende kredit på denne måde.

til en tilstand, hvor hele planeten ellers øjeblikkeligt vil kollapse ned i en global mørk tidsalder, værre end den Europa oplevede som følge af Wall-Street-lignende venetiansk bankspekulation tilbage i den sidste del af det fjortende århundrede.

NAWAPA: En USA-tradition

På visse afgørende punkter udgjorde lanceringen af Tennessee Valley Authority-projektet (TVA) under præsident Franklin Roosevelt et princip, der afspejles i det reviderede udkast af Parson-firmaets plan for konstruktionen af NAWAPA-projektet. Det repræsenterer en kursændring af den politik med økonomisk spild og forfald, som blev påtvunget De forenede Stater af nevøen til en britisk spion, præsident Theodore Roosevelt, ved at han brugte det beskidte britiske kneb, der gik ud på at forbyde ethvert fornuftigt fremskridt i udviklingen af det vestlige USA, der lå hinsides grænsen for 500 mm årlig nedbør.

Det mest bemærkelsesværdige ved dette er, at Theodore Roosevelt hermed gav udtryk for den samme forræderiske plan for De forenede Stater, som for tiden er politikken hos Storbritanniens reelt folkemorderiske Verdensnaturfond. Det er her, kompetent økonomisk viden skab gribes ind i protest mod sådan noget massemodersagtigt nonsens.

Kendsgerningen er, at den menneskelige eksistens på denne planet har været afhængig af at tære på en begrænset forekomst af mineraler og andre aflejringer, der primært stammer fra liv, som var her for længe siden. Efterhånden som vi opbruger disse efterladenskaber af tidligere livsformer, stiger de relative fysiske omkostninger ved at udnytte disse ressourcer. Denne udfordring, der er et grundelement i hvordan livet fungerer, har en ganske særlig betydning, når det gælder den menneskelige tilværelse. Det betyder i almenhed, at den menneskelige aktivitets effektive energigennemstrømningstæthed, per indbygger og per kvadratkilometer, må øges til et niveau, der mere end kompenserer for den forholdsvis store reduktion i ressourcerne, der var efterladt af tidligere livsformer. Dette betyder, at energikoncentrationen, taget som den gennemsnitlige gennemstrømningstæthed per indbygger og per kvadratkilometer, konstant må øges ved videnskabeligt og relateret fremskridt.

Generelt set kan dette krav kun opfyldes ved at øge den relative energigennemstrømningstæthed i de kilder til varmeenergi, der anvendes. Menneskeheden er således nået til det punkt i processen, hvor nationale økonomier ikke fortsat kan opretholdes uden at lægge stadig større vægt på kernekraft som

USA: LaRouchePAC's 6 unge kandidater

LaRouche Political Action Committee (LaRouches politiske Laktionskomité), LPAC, stiller allerede nu seks af dens unge ledere op ved næste kongresvalg. De »vil tale med en fælles national stemme, der vil udgøre kimen til den enhed, der vil være katalysator for en renæssance for Franklin Roosevelt-princippet i det demokratiske parti«. De vil lede kampagnen for »den øjeblikkelige fjernelse af præsident Barack Obama ved hjælp af det 25. tillæg til forfatningen. Først derefter kan vi genindføre Glass-Steagall-loven, efterfulgt af et massivt infrastrukturobyggningsprogram inden for rammerne af Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA). De seks vil udgøre en »skygekongress« for USA's folk.

Læs mere på: www.larouchepac.com/campaigns

fortsat fra side 2

samfundsøkonomiens samlede produktivitet på lang sigt.

Den store udfordring inden for nationaløkonomi er derfor at få klart defineret, hvilke investeringer det er, der kan løfte hele økonomien op på et højere niveau, en højere teknologisk platform. De fleste forstår, at langt de fleste aktiviteter, der foregår i Danmark i dag, og den levestandard vi har opbygget, ikke ville være mulig, hvis vi ikke havde ting som rent vand og elektricitet. Disse gode udgør sammen med mange af de andre funktioner i vores moderne samfund en teknologisk platform, skabt gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt, som gør det muligt for over 5 mio. danskere at opretholde livet på et ganske højt niveau. En regerings fremmeste opgave er at sørge for, at de investeringer i nye teknologier, infrastruktur, sundhed og uddannelse der er nødvendige, for at samfundet når op på næste teknologiske platform, bliver lavet tids nok. Den siddende regering har desværre på ingen måde forstået, at samfundet som helhed og hele befolkningen hele tiden skal have det bedre.

Efter at vi har stoppet den fejlslagne hjælp til finansspekulanterne, som regeringen har ydet med sine bankpakker, og i stedet har indført en Glass/Steagall-lovgivning til at rense op i finansverdenen, må Danmark hurtigt komme i gang med massive investeringer i den danske økonomi og vor fælles fremtid. Vi skal omgående sætte gang i de mange udskudte statslige og kommunale vedligeholdelsesarbejder på danske veje, broer og offentlige bygninger, samt komme i gang med den række af nødvendige motorveje, jernbaner og andre infrastrukturprojekter, der er blevet

udskudt pga. økonomisk smalhals. Vi skal også fremrykke bygningen af de faste forbindelser over Femern Bælt, mellem Helsingør og Helsingborg, og frem for alt Kattegatbroen, og så komme i gang med et dansk magnetnet, der kan bringe de andre større byer indenfor en times afstand af København. Vi skal så også se på de store investeringer i uddannelses- og sundhedsvæsenet, der bliver behov for i de kommende to årtier.

**MERE regulering?
Er du sindsyg?
Vi skal ha' ubegrænset kredit!**

Mange af de projekter, der omgående bør sættes i gang, vil finde sted i kommunalt regi, i kommuner, der i forvejen ikke kan få kommunebudgetterne til at slå til. Staten må derfor tilvejebringe finansieringen gennem en kombination af tilskud og langfristede lån til lav rente. Når først byggerierne er i gang, vil de gennem både øgningen af antallet af arbejdspladser og de stigende indtægter hjælpe med til at øge både de kommunale og statslige skatteindtægter. Både gennem de arbejdspladser der direkte skabes, men også gennem en

multiplikator-effekt der betyder, at hvert nyt job i byggesektoren skaber et par andre jobs i andre dele af økonomien. Efterhånden som projekterne står færdige, vil samfundsøkonomien så også nyde godt af den højere produktivitet, som er en følge af dem.

På samme måde, som vi må skelne mellem penge, der strømmer ind i skadelig aktivitet, spekulation, og

i stedet skabe investeringer i noget gavnligt, produktion, må vi også drastisk ændre vores energipolitik. Som man kan læse i webcasten med Lyndon LaRouche (se side 5) er en stigende energigennemstrømnings-tæthed i samfundet altafgørende, hvis man skal være i stand til at sikre en stadig udvikling og øget velstand. Vi må derfor holde op med at kaste penge ind i »grøn energi«, der ligesom finansspekulation er både uproduktiv, dyr og samfunds-skadelig, og i stedet investere i de teknologier med en højere energigennemstrømnings-tæthed, som

kernekræfter (se side 11) og fusionskraft, der kan løfte samfundet op på næste teknologiske platform. Derudover skal staten satse massivt på grundforskning indenfor både småt og stort, lige fra nanoteknologi og kernefysik til kosmisk stråling og rumforskning.

Vær med til at skabe historie

Men er et sådant skifte væk fra 68-kulturens irrationalitet og tilbage til fornuft og videnskabeligt og teknologisk fremskridt virkelig muligt? Ikke hvis alle danskere lever efter den britiske liberale parole om, at livet blot drejer sig om at få

mest mulig personlig nydelse og mindst mulig smerte og besvær. Så befinder vi os i en dyrisk sanseverden, hvor menneskelig fornuft kun findes i den udstrækning, at den hjælper os til lidt personlig fordel. Hvis vi derimod holder fast i, at vi er mennesker og ikke dyr, er målet med vores eksistens ikke, hvor mange umiddelbare nydelser vi kan få fat i, men hvad vi er i stand til at bidrage med til vores samfund og menneskeheden som helhed, der vil leve videre til gavn for verden, også når vi ikke selv er her mere.

Man må have mod og mands-

herte til at gå imod de ting der er tidens populære trender, og som har skabt de dramatiske akutte problemer verden står med, og i stedet på vegne af fremtiden sige de sandheder og foreslå de forandringer, der er nødvendige, hvis vi skal kunne komme ud af de nuværende, menneskeskabte problemer. Derfor har jeg og fire andre aktivister fra Schiller Instituttet besluttet at stille op som kandidater uden for partierne, men under et fælles banner som Schiller Instituttets Venner (Sive), ved det kommende folketingsvalg. Så er der et referencepunkt, en gruppe af fem kandidater, der kan og vil fremlægge den politik, Danmark og verden egentlig behøver. Så er der en målestok til at måle og veje det, som alle vore etablerede politikere render rundt og siger og gør. Og forhåbentlig kan vi inspirere Danmark til at få den nødvendige politik og de nødvendige forandringer på plads, inden vi skyldes væk af den globale finansielle og økonomiske tsunami, der er på vej.

For enhver sober og nøgtern observatør kan der ikke være nogen tvivl om, at Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har haft ret i en helt enestående grad. Vi har advaret imod krisen, og vi har fremlagt de indgreb, der skal til, hvis vi skal overleve den. Men vi fem kandidater kan ikke stå alene. Vi har brug for opbakning fra de danske patrioter og verdensborgere, der mener at ikke blot Danmark, men også resten af verden behøver en anstændig fremtid. Vi behøver hjælp til at køre kampagnen og bringe disse afgørende spørgsmål til diskussion på alle niveauer af det danske samfund. Vær ikke en passiv tilskuer, der blot ser til mens civilisationen går ind i en ny mørk tidsalder. Vær i stedet en passioneret deltager på den historiske scene, der er med til at skabe en ny renæssance.

fortsættes fra side 9

den gængse energikilde for nationerne, målt per indbygger og per kvadratkilometer territorium. Ja, vi er endog ved at gå ind i den fase, hvor en stigende brug af fusionskraft må være den fremherskende tendens. Vi ser allerede en sådan udvikling i Kina og Indien.

I mellemtiden nærmer vi os det stadig højere kulturtrin, ved hvilket vi må tilegne os og benytte stadig højere former for, hvad der modsvarer »varmeenergi«. At reducere befolkningstallet er ikke en løsning, da kompleksiteten af højere energiformer netop fordrer et langt større antal af uddannede mennesker, så der er ingen anden fornuftig politik for menneskeheden end den, fortsat at stige til højere niveauer af det, der modsvarer energigennemstrømnings-tæthed. Ja, mennesket nærmer sig nu den fase, hvor menneskets rolle i de nærtliggende dele af vor solsystem nødvendigvis må blive større.

Jeg nævner dette her, fordi implikationerne af NAWAPA-programmet inkluderer en betoning af, at mennesket, hernede på selve Jorden, er afhængig af processer, som vi i øjeblikket ved ikke blot er associeret med funktioner inden for vort solsystem, men også med påvirkninger af livet på Jorden,

der styres af processer over lang tid i vor galakse. Udviklingen af NAWAPA-projektet fører os ind på mange eksperimentelle områder, der er af meget stor betydning, men som grundlæggende set befinder sig uden for det område, som livet på Jorden påvirker.

Videnskaben befinder sig nu i en tid, hvor måden, som det menneskelige liv fungerer på, må ses inden for en sådan større reference-ramme. De processer, som vi konfronteres med under vore bestræbelser på at konstruere NAWAPA, vil blive til den primære transformationsproces hen imod menneskets tilpasning til de aktiviteter, der er nødvendige for, at vi kan tage kontrol over rummet i vor planets umiddelbare nærhed.

For eksempel bringer udviklingen af NAWAPA de nationer, der er en del af polarområdet, som USA, Canada og Rusland [og Grønland -red.], sammen i et skæbnefællesskab, som består i behovet for at udforske betydningen af det arktiske område, til stor gavn for Jorden som helhed, på en måde, som man hidtil knap nok har kradset overfladen af. Udforskningen af denne region vil på samme måde få os til, i endnu højere grad at betone effekterne af kosmisk stråling, som en afgørende del af livet på Jorden,

inklusive livet i vort eget land.

Kort sagt, så bevæger vi os med NAWAPA's tilsynekomst langt forbi konsekvenserne af TVA, idet vi kommer til at beskæftige os med kosmiske udfordringer til videnskab og økonomi, langt ud over det man har taget i betragtning rundt om i verden frem til i dag. Opdagelsen af et Nordamerika hinsides Eurasien vil have en virkning, hvis oplevelse er af samme art som den hos John Quincy Adams, der var udenrigsminister, præsident og derefter et af de tunge medlemmer i Kongressen, og som spillede en afgørende rolle i at fastlægge vor republik som en kontinental magt der strakte sig fra Atlanterhavet til Stillehavet. Nu rækker vi over Stillehavet mod vort naturlige forudbestemte partnerskab med Asien og med »gamle Europa«. I dag er det igangsættelsen af udviklingen af de sibiriske ressourcer, der er nødvendige for udviklingen af sådanne folkerige nationer som Kina og Indien, der, set i sammenhæng med de naturlige relationer hen over Stillehavet imellem det russiske Sibirien, De forenede Stater og Canada, definerer vore Forenede Staters fremtidige skæbne i stadig højere grad. Tunnellen under Beringstrædet over til Rusland fra Alaska bliver uundgåelig, og på denne måde ændres

relationerne til Asien tilsvarende.

Vi vil sammen med Kina, Rusland og Indien, være ledere blandt nationerne fra partnerskabet hen over Stillehavet, der stiller op til sådanne fælles missioner som udvikling af Månen.

Vi må fastlægge vor nationale skæbne som en forpligtelse til at frembringe og uddanne de generationer i disse nationer, der vil opdage, at samarbejdet omkring ekspeditioner til den nærmeste del af verdensrummet ikke blot er noget ønskeligt, men også er uundgåeligt.

Når først NAWAPA-projektet er sat i gang, vil det repræsentere en sådan udvikling af kapacitet for udvikling, at det vil virke som den løftestang, der har inspirationskraft til at bringe os op i den højere himmel. Vi må tage dette på os som værende intet mindre end vor naturlige skæbne, som vi deler med vore partnere på den anden side af Stillehavet, og med alle, der er til stede her, og fremtiden på Månen.

Når først NAWAPA er således udviklet, vil intet amerikansk barn nogensinde drømme om mindre præstationer end dette, menneskets mere bemærkelsesværdige entré på vort solsystems nære rumscene. Vi deler således en betydningsfuld skæbne, der er lagt frem for os. Lad os beslutte, at fra dette fremskridt

i vor menneskelige tilstand vil vi i De forenede Stater aldrig mere igen træde tilbage, fra den standard af fremskridt og forbedring i det almene vel, som vor nation ellers har haft for vane siden præsident Franklin Roosevelts død.

Det første kapitel i Skabelsesberetningen fortæller, at manden og kvinden skabtes ligeværdigt i Skaberens billede. Lad det da nu være sådan for os alle. Lad os aldrig gå tilbage fra den hellige ed, fra det billede af vores natur og ukrænkeligheden af livets mening for hvert enkelt menneske. Lad det ske nu. Vi har som nation en særlig tilskikkelse til at sørge for, at det bliver sådan for alle mennesker i hele verden. Lad os gøre de vidunderlige ting, vi som art er skabt til at gøre. Lad det mareridt, der nu er ved at sænke sig over vor republik, og over hele verden, blive fjernet fra os nu. Lad os fjerne det ved hjælp af den frie vilje til at vælge, som blev os givet, og det, der lige siden Winthrop- og Mather-familiernes tid i Massachusetts', har været tiltænkt at være vort skæbnestemte, særlige bidrag til den fremtidige velfærd for det fællesskab af suveræne nationalstater, der kaldes menneskeheden.

Læs mere på:
www.larouchepac.com

PASSIV DØDSHJÆLP: SÅDAN BEGYNDTE DET I NAZI-TYSKLAND!

Skandalen om døds-koderne på Herlev Hospital, og en række andre danske sygehuse, viser, at Danmark allerede befinder sig på et skråplan, hvor man accepterer, at der er liv, der »ikke er værd at leve«. Det var begyndelsen på det, der blev det frygtelige folkemord i Tyskland under nazitiden.

Hvordan kunne det lade sig gøre, at et højt civiliseret folk som det tyske accepterede, at landet under nazismen fra 1933-1945 blev forvandlet til en dræbermaskine, hvor millioner af mennesker blev sendt til koncentrationslejre og gasset ihjel? Den amerikanske læge Leo Alexander, der spillede en ledende rolle i retssagen imod 16 højtstående læger og nazister ved Nürnberg-domstolen efter 2. verdenskrig, hvoraf flere blev dømt til døden for deres rolle i masse-mord, forklarede i 1949, hvordan det kunne gå så galt. Det filosofiske princip, som ledte til uhyrlighederne, var »rationel nyttefilosofi«, en hegeliansk idé der gjorde, at stadig stigende dele af befolkningen blev behandlet som dyr og udset til at blive slagtet, fordi de opbrugte for mange af samfundets ressourcer, eller på anden vis var uønskede. Hundretusinder af mentalt retarderede, handicappede, kroniske syge, ældre og andre, »der lå samfundet til last«, og senere jøder, sigøjnere og politisk uønskede elementer m.m., mistede livet på grund af dette »princip«.

Leo Alexander advarede om, at hvis man først accepterer denne nyttefilosofi og ideen om, at der findes liv, der »ikke er værd at leve«, så var der en logisk lige vej, om end et stort skridt, til det masse-mord, der fandt sted i Nazi-Tyskland. »Uafhængigt af det omfang disse forbrydelser fik til slut, blev det klart for alle, der undersøgte dem,

at det begyndte i det små. Det begyndte med et lille nuanceskifte i indstillingen hos lægerne. Det begyndte med accepten af holdningen, at der er liv, der ikke er værd at leve. Denne holdning begrænsede

Da man først havde accepteret ideen om liv, der »ikke er værd at leve«, gik det hurtigt i Hitler-Tyskland. Her er en reklame for nazisternes tidsskrift »Et Nyt Folk« med teksten: »60.000 Reichsmark koster denne arveligt syge folkefællesskabet gennem livet. Kammerat, det er også dine penge.«

sig i begyndelsen til meget syge og kronisk syge. Gradvist blev kredsen af dem, der var inkluderet i denne kategori, udvidet til at inkludere de socialt uproduktive og ideologisk uønskede, og til sidst alle ikke-ariske. Men det er vigtigt at forstå,

at den uendeligt lille løftestang for hele denne tankegang fik sin begyndelse med holdningen overfor de uheldbredeligste syge«.

Herlev Hospitals døds-koder

Det er uhyggeligt tankevækkende i en tid, hvor den alment accepterede mening i stadig stigende grad er fastlagt ud fra netop økonomiske præmisser og en nyttefilosofi, og hvor den internationale økonomiske og finansielle krise skaber et stadigt stigende pres for at reducere staternes udgifter. Hvor galt det allerede står til, kunne man se den 16. januar, hvor TV2 Nyhederne afslørede, hvordan man bedrev passiv dødshjælp på den medicinske afdeling på Herlev Hospital. Man skrev koder som »Minus EHM« og »Minus ITA« ind i patienternes journal, der betød, at personalet skulle undlade henholdsvis at genoplive eller intensivbehandle de mærkede patienter, man i stedet blot lade dem dø.

TV2 Nyhederne kunne også dokumentere, at 20-25% af patienter på afdelingen havde fået disse døds-koder skrevet ind i deres journal, i mange tilfælde uden at patienten eller de pårørende var blevet orienteret. Der var også eksempler på, at læger skrev koderne ind i patienters journal imod deres udtrykkelige vilje, og TV2 Nyhederne kunne den 17. januar bringe en lydoptagelse af en samtale mellem to læger på sygehuset, der diskuterer en patient og beslutter at

give hende døds-koderne, fordi hun gik med rollator og fik tre daglige besøg af hjemmehjælpen. Mange andre hospitaler har et lignende kodesystem, og dette er et tydeligt tegn på, at vi allerede vandrer ud ad den vej, som endte med Hitlers koncentrationslejre.

Det britiske eksempel

I det engelske sundhedsvæsen, som Danmark skeler meget til, og som er inspirationskilden for de kostbesparende reformer Obama forsøger at gennemføre i det amerikanske sundhedssystem, har man gennemført et program under betegnelsen NICE, hvor man begrænser den pleje, som den enkelte patient får tilbudt. Man har simpelt hen et panel af eksperter, der sørger for, at de dyreste behandlinger forbydes, så man kan holde udgifter i skak, og man eksperimenterer med at sørge for, at stadig flere kronisk syge eller meget svagelige patienter bliver ekspederet hurtigere af vejen, gennem at man får dem til at »planlægge deres sidste tid« på forhånd, dvs. at gå med til at stoppe behandlingen. Mange britiske patienter ender i dag deres dage, fordi man tilbageholder væske og næring, når der alligevel kun »er kort tid igen«.

Samtidigt fører en reduktion af det plejepersonale og de ressourcer, der er tilgængelige på de enkelte hospitaler, automatisk til en triage, hvor man forsøger at holde igen med behandlingen. Hvis ikke der gennem investeringer skabes mere

frirum i den danske økonomi, men man som USA og resten af EU forsøger at spare sig gennem krisen, så vil det i høj grad være sundhedssystemet, der skal holde for. Så vil man bid for bid flytte grænsen for, hvilke liv der er værd at leve, og hvilke der, specielt fordi de er forbundne med så høje udgifter, »ikke er råd til at holde i live«.

Det er også den egentlige diskussion bag den intensive internationale kampagne, der netop nu gennemføres, for at få folk til at acceptere eutanasi – aktiv dødshjælp. Heldigvis er det lykkedes for Schiller Institutet og andre medkæmpere at holde dødshjælpen fra livet i et par vigtige europæiske lande. I Frankrig blev et lovforslag om at tillade eutanasi netop stemt ned for 10 dage siden, og i Tyskland, hvor den internationale formand for Schiller Institutet udsendte en appel »Aldrig mere eutanasi«, der blev masseomdelt, vendte den tyske lægeforening, der pludselig kom ud og foreslog, at tyske læger skulle kunne yde dødshjælp, rundt på en tallerken og er nu igen imod en sådan aktiv dødshjælp.

Spørgsmålet er, om afsløringerne fra Herlev Hospital, og det moralske skred blandt mange danskere, som de afslørede, kan få os til at være på vagt over for den nyttefilosofi, der er en fast bestanddel af den nordlige protestantismes kulturarv, og sørge for, at vi aldrig mere skal opleve en kurs mod det, som endte i Hitlers koncentrationslejre. (-tg)

Myten om atomaffald

af Marge Mazel Hecht og Tom Gillesberg

En af grundene til, at Danmark på trods af sit engagement på mange andre teknologiske og videnskabelige områder, ikke har haft et eneste kommercielt kernekraftværk, er den meget effektive skræmmekampagne og hjernevask imod kernekraft, der fandt sted i 1970'erne. Man bildte folk ind, at kernekraftværker er som en tikkende atombombe, der blot venter på at eksplodere.

I dag er de fleste godt klar over, at atomkraft er en sikker og pålidelig energikilde, men i stedet bruger man så argumentet, at kernekraftværker producerer store mængder farligt atomaffald, som udgør en fare i de næste mange tusinder og hundrede tusinder af år. Derfor, siger man, er vi bedre tjent med fossile brændstoffer, indtil vi kan klare os med »vedvarende« energikilder som vindmøller og solceller.

Men myten om atomaffald er ligeså falsk som myten om, at kernekraftværker er tikkende atombomber. Der findes ikke atomaffald. Dette forvrængende begreb blev kun opfundet for at stoppe udviklingen inden for den civile atomkraft.

Kernkraft: vedvarende energi

I stedet for at være affald er det brugte brændsel fra kernekraftværker faktisk en meget værdifuld ressource: Omkring 96% af det kan genbruges som nyt brændsel i kernekraftværker, og det kan man ikke sige om noget andet brændsel – det være sig træ, kul, olie eller gas. Når disse brændstoffer først er brugt, rester blot noget aske eller partikel-forurening i luften, noget som kernekraft til gengæld ikke producerer. Faktisk kan en kernereaktor af typen »fast breeder« eller »breeder« producere mere brændstof, end den selv forbruger. Derfor er atomkraft den ægte »vedvarende« energikilde i modsætning til vindkraft, solenergi og andre dyre og upålidelige energikilder, der misvisende er blevet markedsført som »vedvarende«.

I USA's »atomer for fred«-kampagne i 1950'erne og 1960'erne var det forudsat, at det brugte atombrændsel skulle genbruges som nyt brændstof. USA og andre kernekraftlande skulle have et lukket kredsløb, hvor uran hentes op fra jorden, beriges og forarbejdes til brændselstænger. Efter at have været anvendt som brændsel ville det så blive genforarbejdet og deltaget i kredsløbet på ny.

At grave brugt brændsel ned var ikke en del af USA's »atomer for fred«-idé. Hvorfor begrave en brændstofkilde, der kunne give tusinder af tons uran-238, anvendeligt uran-235 og plutonium-239, der kunne anvendes til at lave nyt kernekraftbrændsel? Men USA stoppede dets genforarbejdningsprogram i 1970'erne og begyndte i stedet midlertidigt at oplagre det brugte brændsel, indtil det en dag skulle begraves. Trods de skræmmende avisoverskrifter, så er den totale mængde af oplagret, brugt brændsel i USA dog meget lille. USA's energiminister udtalte i 2007: »Hvis vi tog alt det brugte brændsel, som USA indtil i dag har produceret, og stablede det side om side, ende mod ende, så ville den samlede mængde brændsel udgøre et areal på størrelse med en fodboldbane i en dybde af omkring 5 yards [4,5 meter -red.]«

»Atomaffald« er en ressource

Mængden af anvendeligt brændsel på denne hypotetiske fodboldbane er imidlertid enorm. At begrave 70.000 tons brugt atombrændsel ville lade 66.000 tons uran-238, der kunne bruges til at lave nyt brændstof, samt yderligere

1.200 tons anvendeligt uran-235 og plutonium-239, som udgør den energiholdige del af brændslet, gå til spilde. Betraget på en anden måde, så svarer det brugte brændsel, der produceres af et 1000 MW atomkraftværk i løbet af dets fyrre-årige levetid, til energien i 119 millioner liter olie eller 37 millioner tons kul. Ville du smide det væk?

Udover det nye atombrændsel til en værdi af mange milliarder dollars, der ville kunne genvindes fra 96% af det nuværende oplagrede, brugte atombrændsel, så er de resterende 4%, der udgøres af det såkaldte »højniveau-affald« – omkring 2.500 tons – også anvendeligt. Dr. Michael Fox, fysisk-kemiker og atomingeniør, har vurderet, at der er omkring 80 tons af henholdsvis cæsium-137 og strontium-90, der kan udskilles og anvendes til medicinske formål, såsom målrettet radioisotopterapi eller sterilisering af udstyr.

Ved anvendelse af teknikker til adskillelse af isotoper og bombardering med hurtige neutroner til omdannelse af materiale (teknologier, som USA har nægtet at udvikle), kunne vi udskille andre værdifulde radioisotoper, såsom americium, der anvendes bredt i

røgdetektorer, eller plutonium-238, der anvendes som strømkilde til pacemakere så vel som til små reaktorer ude i rummet. Krypton-85, tritium og promethium-147 anvendes i lygter, der er placeret på afsides beliggende steder og selvfor-synende med energi; strontium-90 anvendes som strømkilde til afsides beliggende vejstationer, fjerne overvågningssystemer, systemer til støtte for navigation samt kommunikationssystemer i forsvaret.

I Danmark har vi desværre ikke en sådan rigdom deponeret klar til brug, men vi må så hurtigt som muligt komme i gang med at bygge de første kernekraftværker, i stedet for at bruge ufattelig store summer på miljøskamferende, dyre og upålidelige vindmøller. Efterhånden kan vi så også bygge en videnskabelig kernefysisk kapacitet op, som vil formå at anvende de mange spændende radioaktive ressourcer til gavn for menneskeheden. Vi kan så også satse på med tiden at være med til at eksportere kernekraftværker og kernekraftteknologier til energihungrende befolkninger i andre dele af verden, mens vi arbejder på det næste højere teknologiske stadi med endnu højere energigennemstrømningstæthed: fusionskraft.

Schiller Instituttets Venner: Kandidater til folketingsvalget 2011

Hans Schultz
NORDJYLLAND

Christina B. Jensen
NORDSJÆLLAND

Tom Gillesberg
KØBENHAVN

Janus Kramer
ØSTJYLLAND

Feride Istogu Gillesberg
KØBENHAVNS OMEGN

En forandringens ild spreder sig gennem verden og er i gang med at lægge den etablerede verdensorden i ruiner. Det globale britisk-styrede monetære system har spillet fallit og må erstattes af et nyt, retfærdigt finanssystem, der kan skabe kredit til opbygning af alle nationer. De unge patrioter og verdensborgere, der har kastet tyranniets åg af sig i Egypten, i lighed med hvad vi så i Østeuropa i 1989, skal have mulighed for at opbygge en fremtid i deres eget land gennem økonomisk udvikling og opbygning. Alle mennesker må have retten til liv, frihed og til at søge lykken.

Her i Europa står vores fremtid også på spil. Finansverdenen har fået EU's hjælp til at tvinge de forskellige lande til at betale regningen efter finansverdenens bankerot. Den islandske, irske og græske befolkning er allerede i oprør og snart vil resten af Europa følge med, med de unge som bannerførere: Vi vil have en fremtid, og det kan ikke lade sig gøre under åget fra Lissabon-traktaten og med de nuværende diktater

fra et bankerot finansielt system. Hvis den nuværende kurs fortsættes, ender vi hurtigt i en ny mørk tidsalder. Vi skal skabe kredit til at investere i fremtiden, ikke bruge vore ressourcer på at betale en gammel umoralsk spekulationsgæld.

Også her i Danmark må unge og gamle på banen, hvis vi skal have en fremtid. Vi kandidater fra Schiller Instituttets Venner stiller op til valg, fordi vi som de eneste har været i stand til at forudsige den krise, verden nu lider under. Vi har gentagne gange anvist en farbar vej ud af krisen, men hvis disse ideer og visioner skal være mere end blot søde drømme i en verden, der falder fra hinanden, må almindelige borgere ophøre med blot at være passive tilskuere og i stedet træde ind på den verdenshistoriske scene. De må være med til at tage ansvar for vor fælles skæbne og også for de kommende generationer. Et stort historisk øjeblik må ikke atter en gang finde et lille folk, men et beslutsomt folk, der skaber en menneskeværdig økonomisk politik og en sand renæssance.

- Etablering af en Angelides-kommission for at undersøge den danske finanskrisen og hvorvidt den blev korrekt håndteret.
- En Glass/Steagall-reorganisering af det danske bankvæsen for at fjerne spekulation og sikre en rettidig konkursbehandling af nødlidende banker.
- Bevarelse af den danske krone og dansk suverænitet. EU skal være et samarbejde mellem suveræne nationer i stedet for et imperium med magtesløse undersåtter.
- Skabelsen af 500 mia. kr. i nationale kreditter gennem Nationalbanken til både statslige, kommunale og private investeringer.
- Bygning af store infrastrukturprojekter: Femern Bælt-forbindelsen, Kattegatbroen, Helsingør/Helsingborg-tunnelen, et nationalt magnettoget og danske kernekraftværker.
- Statslige investeringer i hele den nationale infrastruktur.
- Statslige bidrag og langfristede lån til investeringer ude i kommunerne.
- Investering i det underfinansierede sygehusvæsen og uddannelsessystem.
- Statslige investeringer i forskning og udvikling.
- En videnskabelig og kulturel renæssance.

www.sive.dk - 35 43 00 33

